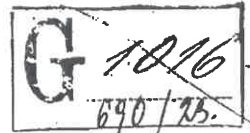
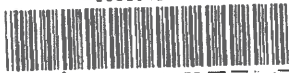

MILIONY NYNÍ ŽIJÍCÍCH LIDÍ NIKDY NEZEMROU

Uveřejněno mezinárodním spojením vážných badatelů bible v Brooklyně, v Novém Yorku, Spojené státy americké; Barmen, Unterdörner Str. 76; Londýn W, Graven Terrace; Curych 6/17, Höngger Straße 12; Bern, Allmendstr. 35. // Z německého překladu přeložil ANTONÍN DOUBRAVA

NÁRODNÍ KNIHOVNA
1000141665

*Tato kniha jest věnována
nynt na zemi žijícímu lidstvu, jež sobě přeje
život, svobodu a blaženost.
J. F. Rutherford.*

54K61886

daty ex

12/5/1923

Nakladatelské právo 1920.
Mezinárodní spojení vážných badatelů bible.
Tiskem Spoj. graf. ústavů Koppe-Bellmann, akc. sp., Praha-Smíchov.

Úvod

Soudce F. J. Rutherford,
v Brooklyně, N. Y.

Vážený Pane!

Mně předem zasláné listy Vaší brožury „Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou“, jež Jste mi laskavě dovolil čísti, ukázaly se mnohem zajímavějšími než jsem doufal, z kteréhož důvodu vyslovuji Vám své upřímné uznání.

Podivuhodný způsob, jímž výroky Ježíše Krista, jeho apoštolů a starých proroků jste zřadil a četnými důkazy světskými podepřel, máje cílem dokázati, že miliony nyní žijícího lidstva nikdy nezemrou, a že žijeme právě v době této, vzbudí zajisté v každém upřímném, pravdu hledajícím čtenáři naději a důvěru.

Jako ten, jenž měl příležitost, kázání pastora Russela v tisíci novinách všech zemí uveřejniti, byl jsem velice zvědav, jak vlastně budete všechna v jeho kázáních uvedená zaslíbení vykládati a o nich pojednávat. Jsem tuze rád, že jednáte ve svém důkaze se strany splněných již proroctví. Krátce řečeno, raduji se, že Jste tak velkou řadu všech důkazů sebral, s úmyslem, dáti lidstvu pevnou naději k věčnému životu. Nikdo nebude nucen Vaše výklady považovati za domněnky. Ještě jednou vzdávaje Vám díky, přeje Vám věčného požehnání pro práci lásky, popisují se

Váš věrný

G. C. Driscoll.

Santa Monica, Kalif., 17. května 1920.

Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou!

Ano, zdá se to opovržlivým...

Toto důrazné oznámení, že miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou, bude se zdát mnohému čtenáři opovržlivým. Bude-li však o podaných důkazech bedlivě uvažovati, myslím, že uzná rozumnost důsledků, bude-li uvažovati nestranně.

Skoro devatenáct set let toužilo křesťanstvo po nové době, ve které bude všem národům světa věčný život nabídnut. Jejich očekávání a naděje měly vždy svůj podklad ve spojených svědectvích starých proroků, od Mojžíše až k Janu, hlavně však ve svědectví Ježíše Nazaretského, Syna Boha živého a ve svědectví jeho apoštolů.

Před více než 4000 lety dal Bůh Abrahamu slib, ve kterém pravil, že mu požehná a skrze jeho símě že všechny rodiny na světě požehnány budou. Bůh nejen že dal toto zaslíbení, on je stvrdil svojí přísahou a sv. apoštol Pavel praví zcela zřetelně, že tyto dvě věci, Boží slovo a přísaha, nezměnitelné jsou a vyplniti se musí.

Důvěřující tomuto přísahou stvrzenému slibu a jiným, potomkům Abrahamovým daným slibům, hleděli zbožní židé vždy po nové době, ve které požehnaní, věčný život, blaženost a mír všemu lidstvu se nabízí.

Dnes jsou pohledy všech pravověrných židů na zemi soustředěny v Palestinu. Radostně hledí tito vzhůru a v milionech srdcí vzbouzí se naděje příchodu doby, kdy shromáždí se židovstvo v Palestině, kde založí sobě svůj vlastní stát, s vlastní židovskou vládou, dle příkazu Božího. Ode dnů Abrahama touží po Mesiáši, až do dnešního dne jej však nepoznali. Věčný život ve šťastném státě jest největším přáním všeho lidstva, ať již věří v zaslíbení Boží či ne, a každý, ať ten či onen byl by šťasten

pravovati. Když On, jehož moudrost nanejvýše úplná jest, tolik času a energie své vůli věnuje, pak jest vše od něho pocházející hodno plné úvahy a zkoušky každěto z nás, bez rozdílu stavu, náboženského přesvědčení a politického náhledu.

Ode dnů Abrahama studovalo mnoho lidí neobyčejné inteligence plán Boží co nejpilněji, ano mnozí z nich zaslíbení celý svůj život práci, aby byli jisti podílem na splnění lidstvu daných zaslíbení. Čtyřicet sv. proroků, jejichž proroctví zaznamenává bible, žilo a všichni prorokovali lidstvu šťastnou budoucnost věčného blahobytu. Nebyla to jejich vlastní slova a výroky, nýbrž oni hlásali, co jim Bůh nařídil. Člověku bylo by nemožným zpytovat osudy lidstva do tisíciletí a mluvit o dálné budoucnosti. Tito proroci však mluvili co nástroje Boží, kterýžto Bůh, jako stvořitel všeho, již v začátcích znal vážnost konce. Bůh nechybil nikdy, v žádném svém zaslíbení. On sám praví: „Neb já Bůh nikdy se nezměním“. (Mat. 3, 6.) „Žádné, ni jediné slovo nepadlo ze všech jeho dobrých slov.“ (1. Král. 8, 56.) Všichni, kdož věří v písmo sv. a bádají po pravdě v bibli, jsou tudíž přesvědčeni, že musí přijíti doba, kdy se všechna zaslíbení splní. Bůh tvoří vše v svůj čas dle svého úmyslu a ne tehdy, kdy by si toho lidstvo přálo. Jediný den jest u Něho jako tisíc let a tisíc let jako jeden den, což může se zdát člověku zdoluhavým, značí u Boha však krátkou dobu.

Všichni, kteří studují bibli a božská proroctví, jsou si jisti, že všechna skrze proroky daná zaslíbení musí se přesně vyplniti a že doba vyplnění tvoří nové období, nový věk, během kterého sřítí se nynější sociální řády a nastane znovuzřízení všeho počátku ku věčnému životu lidstva, ku zbudování království Božího, plného blaženosti a štěstí. Toto vše věděli proroci a proto pozdravovali již tenkrát příchod nového období, co příchod zlatého věku, během kterého Mesiáš sám na zemi panovati bude a úplnou spravedlnost zřídí.

SÁM?!? A co 144 000?

Toto poselství veliké radosti, Izaiáš 61, 1—2; Izaiáš 52, 7, jež bylo za méně než rok zvěstováno asi v 30 jazycích a v mnoha tisíci měst po celé zemi a zvěstováno býti má národům všem prve než přijde skonání, cítili jsme potřebu, puzeň byvše láskou Kristovou v slabosti naší, přinést i národu českému s přáním, by Bůh také i v naší zemi hladovících po pravdě a zarmoucených nasytiti a potěšiti ráčil.

V křesťanské lásce

za Spojení vážných badatelů bible v Čechách.

Antonín Gleissner,
Sklárna 1408 b.

V Mostě, dne 2. února 1922.

6

Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou.

Jistotou věčného života ve vlastním státě. Vzhledem k tomuto velkému přání a hromadícím se důkazům sv. mužů z dávných dob zdá by se býti divným malý počet lidí, kteří by se o tuto věc více zajímali a sebe v ní poučovali. Apoštol Pavel odůvodňuje toto však následovně: „V nichž Bůh světa tohoto (to jest ďábel, neviditelný vládce nynějších sociálních poměrů) oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelia slávy Kristovy, kterýž jest obrazem Božím.“ (2. Korint. 4, 3—4.)

Mnoho schopných mužů vstoupilo v minulých stoletích do služeb Kristových. Ďábel, velký protivník, když seznal jejich zranitelnost, upotřebil jiných, by je přemluvil a lichotě se jim, obrátil mysl jejich na věci světské. Bohužel, že větší část duchovenstva poddala se zhoubnému vlivu ďáblu a odvrátivši se od Boha, neuznává zákon bible a jde vstříc nepravému cíli, vedouc tamtéž národ. Zdá se, že zapoměli, že má Bůh velký úmysl, necháváje vše vyvinovati se jistým majestátním způsobem. Naděšla však již toužebně očekávaná doba, kdy musí zvěděti lidstvo pravdu a kdy pravdy vědomí, zproštění poroby a pověry, cestami věčné radosti putovati budou.

Úmysl pisatele jest, pokusiti se, myšlenky lidstva uvésti v pečlivou pozornost k zaslíbení Božím. Bylo by politování hodným, kdyby snad kněžstvo postavilo se proti tomuto úmyslu, který má na zřeteli jen zvěstovati národům pravdu z písma sv. Přes to staví se nám často překážky a mnoho kněží zapovídá četbu zde psaného. Ujišťujeme proto čtenáře, že neexistuje při psaní našich knih úmysl ani přání, zváti čtenáře k přistoupení k ně které věci. Uveřejněním tohoto chová pisatel jen přání, lidstvu připomenouti zaslíbení Boží, by na ně vzpomínalo a v těžkých dobách se těšilo na lepší dny radosti a blaženosti, jež se kvapně blíží.

Nesmíme zapomenouti, že nebeský náš stvořitel již více než 4000 let ve své moudrosti jedná s jistými lidmi, aby byla dána každému možnost, k věčnému životu se při-

Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou.

7

Ďábel je Bůh s velkým B?

Samozřejmě první a největší otázkou jest, kdy končí tento svět? Známe-li toto, pak můžeme zcela lehce určití splnění zaslíbení Božího, týkající se věčného života. Zamýšlíme na základě tohoto dokázat, že sociální řád světský (druhý nynější svět) zákonitě v roce 1914 končil a od tohoto času dále se ztrácí a přechází v řády nové, aby vládly tyto světem, až konečně řády staré vůbec vymizí a světem zavládne věčný život, mír a blaženost. To vše jest dílem přítomnosti a děje se proto za našich dnů, takže žijí miliony lidstva, které vše zažijí a jimž život věčný se nabídne. Přijmou-li jej pod nabídnutými závazky, pak nikdy nezemrou. Jestliže se nám podaří toto vše postačitelnými důkazy potvrdit, pak měl by každý studováním náboženských přesvědčení a jimi utvořeným míněním svrhnuté plány zanechat a bedlivě uvažovati o tom, co hodláme zde podati. Necht každý uvažuje o všem a vše bedlivě prozkoumá a porovná ve světle dnešních událostí a teprve učiní si úsudek. Kde kdo, každý měl by se o všem přesvědčiti a ne nechat si namluvíti, že zkoumání jakékoliv otázky, týkající se bible, jest nebezpečným, nebo nestojí za to. Omyl a blud přeji si vždy pravdu zastíniti tmou, pravda však žádá vždy světla, toužíc po něm. Omyl bojí se jakéhokoliv zkoumání, pravda je však žádá. Světlo a pravda jsou souznační přátelé. Ony jsou postupně a stezky spravedlivých jsou jak zlaté paprsky jitra, které vždy víc a více září až k poledni. (Přísl. 4, 18.) Svíce nohám mým jest slovo tvé a světlo stezce mé. (Žalm 119, 105.)

Časy národů.

Výraz „časy národů“, jak jest v písmě sv. užíván, naznačuje období, ve kterém národy na zemi panovati mají. Při smrti Jakubově organisoval Bůh židovstvo v jeden národ a s ním jednal pak jistý čas, ponechávaje všechny jiné národy stranou. Časem odbočil národ

a jiný věk nastává, ačkoliv země na věky trvá.“ (Kazatel 1,4.) čili: Neb tak praví Hospodin, stvořitel nebes: „(Ten Bůh, který utvořil zemi a sformoval ji, k bydlení sformoval ji. „Já jsem Hospodin a není žádného více.“ (Izaiáš 45, 18.) Píše-li bible o konci světa, pak neznamená to konec zemský, nýbrž ukončení jistého období a během téhož panujících sociálních řádů. Jako důkaz toho píše písmo sv. o existenci světa od prvopočátku do velké potopy, při které panující řády a lidstvo zhytnulo. (2. Petr. 3, 6—7.) Koncem potopy začal pak nový svět. Sám pisatel píše, že též tento svět jde svému konci vstříc. Přítomné období (svět) počalo tedy potopou a skončí zřízením a příchodem království Mesiášova. Příchod království tohoto značí pak počátek nového světa. První svět počal tedy stvořením člověka a končil potopou světa, svět druhý, v písmě sv. označený co svět přítomný čili zlý, počal potopou světa prvního a skončí dle předpovědi Boží dobou ohnivých svizelů. Sv. apoštol Pavel učí nás „slova pravdy správně dělití“ a to znamená mimo jiné, obsah písma sv. použití v patřičné době. Činíme-li pak toto, můžeme zcela lehce poznati majestátní vývin Božského uspořádání.

Dále shodují se všichni badatelé bible v tom, že Ježíš před svou smrtí ku svým učedníkům pravil, že od nich odejde, ale že se vrátí a je k sobě vezme a že jeho druhý příchod znamená konec světa (to jest konec vládnoucích poměrů světských). Jiná místa v písmě sv. dokazují, že příchod Kristův znamená dlouho zaslíbené požehnání, totiž věčný život, blaženost a svobodu, což vše lidstvu nabídnuto bude. Jestliž známou skutečností historickou, že Sedechiáš v tomto podotknutém čase byl králem Nabuchodonozorem zajat a do Babylonu odveden. Později dovolena byla sice židům národní jsoucnost, ale pod dohledem jiných národů, což potrvalo až do roku 73 po Kr. Co stalo se při svržení krále Sedechiáše, bylo, že koruna, panovnictví čili vládní autorita nad národy židům odňata byla a jiným národům (pohanům) dovoleno bylo, ji

židovský od svazu s Bohem a byl za to trestán. Časem varoval Bůh židovstvo před dlouhým trestem v případě, že se nepolepší. Národ židovský měl mnoho králů; několik hodných, několik zlých. Sedechiáš byl posledním králem židovským a stal se tak zlým, že Bůh se proti němu rozhodl následovně: „Protož takto praví panovník Hospodin: protože ku paměti přivodíte nepravost svou a odkrývá se nevěra vaše, takže jsou patrní hříchové vaši ve všech činech vašich, proto že na paměť přicházíte, rukou tou popadeni budete. Ty pak nečistý bezbožníče, kníže israelský, jehož den přichází a čas skonání nepravosti. Takto praví panovník Hospodin: Sejmí tu čepici a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková nebude; toho, jenž na snížení přišel, povyš, a vyvýšeného poniž. Zmotanou, zmotanou učiním ji, až přijde ten, jenž má právo, kteréž jsem mu dal. (Ezech. 21, 24—27).

Všichni badatelé bible shodují se v tom, že Bohu se líbilo, sociální řády věci rozdělit od počátku v období, které my nazýváme světy a o nichž Bůh též jako o světech mluví. Proto značí každé použití slova „svět“ sociální řády v jistém období platné a panující. Skoro devatenáct set let hleděli badatelé předpovězení Božích konci světa vstříc, protože jej Ježíš předpověděl. Mnoho z nich myšlelo se v symbolických výrazech bible a byli proto o konci světa zmateni. Velký Jan Calvin učil ku příkladu, že při počátku konce světa Kristus se zjevě, sešle oheň s oblak, který svět i život na něm zahubí. Protože byl proslulým knězem, věřilo se jeho slovům a na základě toho mnoho lidí hledělo se strachem konci světa vstříc. Tys nebyl „proslulým“ a nevěřilo se i tvým slovům?

Premítáme-li rozumně o všem, musíme dojiti k přesvědčení, že Bůh zajisté nestvořil tento krásný svět vši nádhrou a podivuhodností oplývající, by jej konečně zničil. Není též možno, že by konečně, když člověka vyvedl na vrchol kultury a rozumnosti, tuto zahubil. Toť neshoduje se s povahou Boží a s jeho slovy: „Věk pomíjí

převzítí. První z těchto universálních království bylo babylonské, pak následovalo medo-perské, řecké a konečně římské. Z cisařství římského povstaly všechny národy křesťanské. Délka trestu národu židovskému uděleného, čili doba, kdy mají národy moc panovati, jest v písmě sv. znázorněna jako sedm (symbolických) časů. (3. Mojžiš 26, 18.) Jeden čas má účel, znázorniti symbolický rok. Dle židovského počtu má jeden rok 360 dní. Jeden den za každý rok dal by dobu 360 let. Všechn sedm časů dohromady čítalo by 2520 let. To jest doba panování národů.

Letopočet zajetí krále Sedechiáše čítá se jak světovými dějinami tak i bibli na rok 606 př. Kr. V roce 1. po narození Ježíše Krista uplynulo od této doby 606 roků. 1914 připočítáno k 606 činilo by dohromady 2520. R. 1914 byl by koncem panování národů. Tudiž rokem 1914 končí druhé období, trvající od potopy světa a počíná období království Božího, doba nových řádů.

(Příklad.) Koupí-li kdo stavební pozemek, kde leží ještě ssutiny starého domu, musí, chce-li zbudovati na samém místě budovu novou, vše nejdříve odkliditi a dáti místo do pořádku; z toho následuje: Končí-li rokem 1914 starý pořádek a počíná-li tímto rokem nový, jest samozřejmo, že první prací Mesiášovou bude odstranění starých nespravedlivých zemských řádů. Co důkaz k tomuto předkládáme slova svědka, o jehož kompetenci se zde nebudeme rozepisovati, jehož svědectví se musí pravdou uznati. Svědek ten jest Ježíš nazaretský. Pro pravověrné židy byl velkým učitelem v národě židovském. Pro křesťanstvo byl nejen učitelem, nýbrž uznán synem Božím, vykupitelem světa, vysvoboditelem lidstva.

On dosvědčil, že židé budou od národů rozehnnáni, až se čas národů vyplní. (Lukáš 21, 24.) Jana, co zjevitele, poučil o tom, což se diti bude, až onen čas přijde a on, Mesiáš přijde svoji královskou moc vykonávati. Proroky jako nástroje Boží, popisuje jak praví o něm samotném, o Mesiášovi: „Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí,

Tak dokazují světové dějiny 606 nebo 607 nebo něco jiného?

kteřý Jsi, který Jsi byl, nebo Jsi přijal moc svou velikou a království se ujal. I rozhněvali se národové a přišel hněv Tvůj —" (Zjev. 11, 17. 18.)

Zde vidíme konečně, že časy národů na podzim r. 1914 se ukončily. V onen čas rozhněvali se národové a Boží hněv stihl je. **Každý národ na světě znenáhla seslábi.**

Opravdu?!

Konec tohoto světa.

K úplnému potvrzení tohoto svědectví poukazujeme na další slova Kristova, která několik dní před smrtí svou, to jest v roce 33., pravil: (Mat. 24.) A když posadil se na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedníci soukromí, řkouce: „Pověz nám, kdy to bude a které znamení příchodu Tvého a skonání světa?“ I odpověděv Ježíš, řekl jim: „Nebc povstane národ proti národu a království proti království a budou hladové a morové a zemětřesení po místech. Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolesti.“ (Mat. 24, 7—8.) Jinými slovy vyjádření toto znamená, že přijde světová válka, kde povstanou národy a království proti sobě. Právě zažili jsme válku světovou, jež počala v roce 1914, právě na počátku období, ve kterém se staré řády hroutiti počaly. Války této, téměř 4½ roku trvající účastníci se bezmála všichni národové světa a škody, jí způsobené, převyšují v životech lidských vše minulé. Podotknuto budiž, že válku tuto bude doprovázeti hlad. Již na počátku války **hrozila tato příšera** a během válečných let padlo jí tisíce lidí za obět. Skrovné zásoby a stále stoupání cen potravin nemůžeme přičítati zemi, která by snad méně plodila, neb člověku, který by snad méně vzdělal neb vyráběl než v době předválečné, nýbrž neobyčejnému stavu, válkou přivoděnému, který Kristus předpovídal. Důkazy tyto dosvědčují, že r. 1914 počíná nové období, jak Kristus praví: „Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolesti.“

Ježíš praví dále, že válka a hlad morem provázení

budou, což se doslovně vyplnilo. Chřipka zahájila obrovskou žeh po celé zeměkouli a počet jejich obětí byl ve 12 měsících větší než počet obětí války za celá 4 léta. Ano ještě dnes řadí v mnoha zemích typhus a všeliké mory dobytčí, jež působí velkých škod a před kterými se napomínají lidé, by se uchopili daných prostředků k zamezení nákazy. Ježíš Kristus řekl dále, že válka, hlad a mor budou doprovázeni zemětřesením. Pro Ježíše nebylo nic neobyčejného, používati symbolické řeči; jeho výroky byly často tajuplny, by zakryly pravý výraz až do příhodné doby. **V biblické symbolice znamená zemětřesení revoluci.** Válka světová byla provázena hladem, morem i revolucí, v mnohých zemích i krvavou. Říše ruská zažila svoji obrovskou revoluci a tamní pád systémů babilonských. Totéž událo se v Rakousku, Německu a Maďarsku. **Duch revoluce jest zralý.** To vše neznačí však konec soužení, nýbrž to znamená, podle slov Ježíše, že **starý svět (období) končil rokem 1914 a že počíná shroucení se starých světských řádů a znovuzřízení království Mesiášova.**

Potvrzující svědectví.

Jest velice zajímavý vyšetřiti obraz, který dal Hospodin před více stoletími. Prorok Eliáš představoval zde právě následovatele Ježíše Krista. Jeho cesta na horu Oreb ukazuje význam cesty pravých křesťanů ku konci světa. Pán poručil mu vyjít ven a postaviti se na horu Oreb, pravě: „Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracející hory (symbolická království znázorňující) a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru (symbolicky válka) Hospodin. Za tím pak větrem zemětřesení (symbolicky revoluce), ale nebyl v tom zemětřesení Hospodin. A za zemětřesením oheň (symbolicky větší útrapy), ale nebyl v ohni Hospodin, a za ohněm hlas tichý a jemný.“ (1. Králov. 19, 11. 12.)

Každý lóula si může vytvořit vlastní interpretaci Bible. Rutherford toho je smutným důkazem, ztrapňujícím Jehovu (případně organizaci)...

V roce 1898 pravil pastor Russell, největší badatel bible moderního světa, vykládaje výše uvedené:

„Ona čtyři zjevení, ve kterých hodlá Hospodin se lidstvu sám zjevití. První tři připravují lidstvo na čtvrté zjevení, v kterém očekávané pozhnání na všechna pokolení země přijíti má. Tato zjevení jsou:

„1. Mocné větry, rozrážející skály. Dující větry **zdají se znázorňovati válku.** Války, jejichž temná mračna celý civilisovaný svět během posledních třiceti let neustále ohrožovala, byly držány zázračným způsobem zpět, by dána byla příležitost k započtení posvěceného národa Páně, na čelech (na rozumu), s přítomnou pravdou. Měli bychom tedy očekávati, že jakmile válečné větry puštěny budou, nastane povodeň válek podvracující království (hory) mnohé. Představeno velkým a silným větrem, který Eliáš zfel (1. Král. 19, 11.), a který skály roztříštil. Boží království nebude ihned po válce následovat, neboť lidstvo nebude na příchod jeho připraveno a tudíž bude zapotřebí další zkoušky, která bude též dána. Tato zobrazena jest: **Kde například?!**

„2. Zemětřesením. **V celém písmě sv. zdá se zobrazovati zemětřesení revoluci a nebylo by pošetilým, očekávati, že era válečná všechny nižší třídy evropské tak rozbouří a s jejím osudem nespokojeny učiní (vůbec s poměry válce následujícími, že povstane revoluce.** (Zjev. 16, 18.). Třeba že revoluce i její následky budou pro lidstvo těžkou zkouškou, nebude toto ještě připraveno na to, by slyšelo hlas Boží. Bude zapotřebí:

„3. Ohně s nebes — to jest epocha soudů Božích a trestu na zúřící, nevěřící a v divoké anarchii se nalézající svět, o čemž jiná místa v písmě sv. uči. **Výsledky válek, revoluci a anarchie, nezdaření veškerých plánů, pokolí lidstvo a připraví jej pro zjevení Boží, ve**

„4. hlase tichém a jemném. Ano, ten, kterýž k větrům a rozbouřeným vlnám jezera Galilejského mluvil, ten bude mluvití pevně a jistě a **žádati zřízení dlouho zanedbávaných zákonů lásky.** Ze každá duše, která by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude (Sk. ap. 3, 23.). Viz předmluvu k dokonalému tajemství.“

Každý pozorný pozorovatel uzná zajisté správnost částečně již splněných a ještě se vyplňujících prorocství.

Podle toho pozorně pozorují, že máš zajisté pravdu, je to zajisté správné. V pořádku!

Dvojnásobné židovstva.

Bůh upotřebil národa židovského jako národa předobrazného. Jeho zákon předpovídal lepší budoucí věci. (Ep. k Žid. 10, 1.) Podotýkáme, že všechna zjevení

předem psané události jsou; to značí, že Bůh znal a věděl vše od počátku a proto všechny nejdůležitější body napsati nechal k dobru všeho lidstva, které v době splnění žiti bude. Zkoumejme tudíž dále slova Ježíše, který ovšem tomto pravil: „Od stromu pak fíkového nauče se podobnosti tomuto: Když již ratolest jeho omládne a listí pučí, porozumíváte, že blízko jest, a ve dveřích. (Mat. 24, 32—33.). **Strom fíkový značí zde národ židovský, což uznáváme zase ze slov, pronesených Ježíšem při prokletí fíkového stromu, několik dní před pronesením výše uvedených slov.** (Mat. 21, 19. 20.)

Bůh pravil k židovstvu skrze proroka Jeremiáše, že vrchol trestu jejich se dovýší, až z vlasti jejich vyžene je v země cizí, kde budou musiti sloužiti národům cizím, jsouce od nich utiskováni, a utlačováni, tak dlouho, jako on sám, Hospodin, jim žehnal a dobrodiní prokazoval. Slova prorokova jsou: „Pročež hodím vámi ze země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam Bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti. Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské ze země Egyptské. Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské ze země púlnocní a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich. Aj já pošlu k rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošlu i k mnohým lovcům, aby je zlapali, na všeliké hoře a na všelikém pahrbku i v děrách skalních. Hledím na cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich před očima máma. I odplatím jim prve dvojnásobně za nepravost jejich a hřích jejich, protože zemi mou poskvrnili těly mrtvými, ohyzdnými a ohavnostmi svými naplnili dědictví mé.“ (Jerem. 16, 13—18.)

Zde je viditelné, že Bůh nepravil jen, že židy zažene a potrestá, nýbrž že je též přivede zpět, a že doba jejich trestu bude činiti dvojnásobné období, že bude proti-

Kde máš důkazy pro to tvrzení?

Viva la revolucí! =D

Máš nějaký verš nebo jakýkoli důkaz, kterým bys to podložil? Ne.

Následovatele? Snad předchůdce, ne?

Nějaké verše, nebo důkazy pro podložení těchto libovolných interpretací Bible?

Není nad projevy lásky. Podle zákony lásky budeš vyhlazen

Fakt? Kde?!

Podle toho pozorně pozorují, že máš zajisté pravdu, je to zajisté správné. V pořádku!

vzorem času, kdy s nimi jednal a jim žehnal. Slovo dvojnásobné" značí tedy tolik co protějšek. Známe-li tedy spořádání obou období a počátek protidoby, můžeme zcela lehce určit, kdy Boží milost se vrátí k židům, a jaký vztah to má k pučení fíkového stromu, jak již podotkneme. Hospodin jest sám svým vlastním tlumočnickem a vyjádřil svůj plán všem, kteří po porozumění jemu touží. Ústí proroka podává nám klíč k určení počátku doby dvojnásobné. Prorok Zachariáš praví ohledně Jerusáléma: „Plesej velice dcero, Sionská, pokřikuj dcero Jerusálémská! Aj, král tvůj přijde tobě, spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém. Navrátí se k ohradě, 6 vězňové v naději postavení. A tak v ten den, jakžť oznamuji, dvojnásobně nahradím tobě.“ (Zachar. 9, 9. 12).. Tento prorocký výrok musí mít dobu splnění a zajisté značí vyplnění jeho datum počátku dvojnásobného.

Vyplnění proroctví.

Desátého dne Nisanu, v roce 33. po Kr., dle našeho počtu as v měsíci dubnu, vjel Ježíš Kristus na oslátku do Jerusáléma, nabízející se židům co král. Ev. Matově praví o této události: A když se přiblížili k Jerusálému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedníky své, řka jim: „Jdětež do městečka, kteréž proti vám jest a naleznete oslici přivázanou a oslátku s ní. Odvažte je a přiveďtež ke mně. A řekl-liť by kdo co vám, rcete, že Pán jich potřebuje a hned propustí je.“ Toto se pak všechno stalo, aby se naplnilo předpovědění proroka, řkoucího: „Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj běže se k tobě tichý, sedě na oslici a oslátku té jhu podrobené.“ I jdouce učedníci, a učinivše tak, jakž jim byl přikázal Ježíš, přivedli oslici i oslátku a vložili na ně roucha svá, a jej na vrchu na ně posadili. Mnohý pak zástup stlal roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti se stromů sekali, a metali na cestu. A zástupové, kteříž z předu i ze zadu

šli, volali, řkouce: „Požehnaný, kterýž se běže ve jménu Páně. Hosanna na výsostech.“ (Mat. 21. 1—9.)

Zde máme pozitivní vyplnění proroctví Zachariášova a určení jistého dne události. Hospodin pravil jak víme: „Již dnes zvěstuji tobě, že dvojnásobně ti udělím!“ Tento den činí tedy středisko dějin židovských. Bylo by záhodno zvědět čas, během kterého nalézal se národ židovský v milosti Boží. Od smrti Jakubovy do roku 33. po Kr. uplynulo 1845 let. To značí, že dne 10. měsíce Nisan (dubna), počalo dvojnásobné čítání. Tímto dnem počala se Palestina rozpadávati a židovský národ slábnouti, a čtyřicet let později byla Palestina pustá.

Jinými slovy: Bůh použil čtyřiceti let od počátku dvojnásobného, než nechal Palestinu zpustnouti. K důkazu tomuto necht' slouží následující historické skutečnosti.

Bylo by místné, podotknouti tehdejších událostí k ukázké největší dobrotivosti Boží, která plných čtyřicet let váhala se zbožením Jerusáléma a s trestem židovstva za zločin, spáchaný na Kristu (z církevní historie, dle Eusebia): Patnáctého dne měsíce Nisan v roce 73 po Kr., v první svátek velikonoční, tedy v tentýž den, kdy Bůh vyvedl židovstvo z otroctví egyptského, padla poslední bašta židovské samostatnosti a národ židovský stal se poddaným římským (historie národa israelského dle Cornilla). Pevnost Masada stala se ve válce římsko-židovské velmi proslulou a její pád přivedl bitvu neukrutnější, jaké dějiny židovstva vůbec vypisují. (15. Nisan 73. po Kr., židovská encyklopedie). Morison vypisuje ve svém díle: „Židé pod nadvládou římskou“: Judsko ještě nepadlo, neb ještě stály tři velké pevnosti; Herodium, Machaerus a Masada.

S jásotem uvítali jich hrdinové návrh svého vůdce Eleazara, a v první den svatodušních svátků r. 73. po Kr., když povraždili svých žen a dětí, zemřeli každý svým mečem (Grätzova Židovská historie, svazek II.). Eleazar přemluvil je k tomuto činu, aby ženy dítky své

2

povraždily a potom sebe; nejprve své cenné věci spálily. Druhého dne našli Římané 960 mrtvol a jen dvě ženy a pět dítek, schované v jeskyních. O velikonočních svátcích roku 73. po Kr., právě 7. roku od začátku tohoto polního tažení a čtyřicet let po ukřižování Ježíše Krista skončila obrovská truchlohra židovského národa. (Ewaldova historie židovská, svazek 7.) Historik Josephus potvrzuje tato data.

Dvojnásobné se chýlí ku konci.

Období dvojnásobné počíná, jak jsme dokázali, na jaře 33 po Kr. Jelikož činí počet let Boží milosti 1845, má činiti počet trestu Božího tu samou dobu, a sice též 1845. Ku 33 ti rokům připočteme tudíž 1845, což činí 1878. V roce tomto končí tedy trest Boží, v případě že naše výpočty jsou správné, a naším úkolem jest, pátrati po známkách vracející se milosti Boží v roce 1878. Jinými slovy: zde musí počítí pučení fíkovy strom, což má se pozorovati nejlépe po čtyřiceti letech, tedy v roce 1918tém.

Milost Boží počíná se vraceti.

V roce 1878tém, v době návratu Boží milosti [národu židovskému, zaznamenávají dějiny židovské největší událost během 18ti set let. Z židovské encyklopedie, která tvoří uzanou autoritu, vypisujeme následující:

„Rusko bylo ve válce své s Tureckem úspěšné a uzavřením smlouvy St. Stephano-ské, bylo Turecko takřka z Evropy vyhlazeno. Lord Beaconsfield, rodem žid, stal se v roce 1874 mocnou řídicí osobou. Jako premiéřní ministr Velké Britanie poslal Lord Beaconsfield anglické vojsko do Dardanel a svolal indické vojsko do Malty, odkudž pak rozvinul demonstraci proti Rusku. Rusko se poddávalo a svolilo, aby se o těchto věcech konala v Berlíně porada. Proto konal se ve dnech od 13. června

do 13. července 1878 berlínský sjezd. Beaconsfield donutil Rusko, by svoji smlouvu značně zjinačilo. Turecko stalo se samostatným, avšak pod podmínkou přiznání občanských a náboženských práv židům.“

To jest v dějinách židovstva velkou událostí.

Jiní státníci dokazují, že byl Beaconsfield na onom sjezdu předsedou, ba vedoucím činitelem vůbec, a celou smlouvu sám vypracoval.

Jest známo, že byl rozeným židem a jeho vlastní jméno bylo D'Israeli.

Byl pravým židem a jediným premiéřním ministrem židovským ve Velké Britanii vůbec. Od této chvíle počala se milost Boží vraceti židům, a vždy více se stupňovala až do roku 1918, kdy se vyznamenala velkou událostí.

Zionismus. Prorocký kamaráde, to asi v té době netušíš, že přijde HOLOKAUST...

Během mnoha staletí byly činěny pokusy židovstvo vyhubiti, však vždy marně. Bůh neměl úmysl národa židovského vyhubiti a proto se jich vyhlazení nikdy nepodařilo. Stíhání, útisky a utrpení spojily židy v jeden národ, a rozmnožily jich touhu po domově, po jejich vlasti, po zemi otců jejich. Bůh ve své činnosti se svým národem vyvolí vždy muže, který jemu věrně oddán jest, a často i vlastní život pro ideu svou obětuje. V minulosti ukázal Bůh hněv svůj i svoji moc; ty však, kteří sebe i život svůj obětovali, odměň za jejich věrnost na věky.

V roce 1860tém narodil se v Budapešti židovský synek, který v mužných svých letech studoval práva. Brzy stal se však jedním z prvních žurnalistů tohoto světa. Velice truchlil nad osudem židovstva a srdce jeho krvácelo nad utiskováním a utrpením bratří, a proto vymyslel plán, kterak by národu svému pomohl.

V roce 1896 uveřejnil svoji ideu v časopise „Židovský stát“. Tu zaplesalo množství židů, probouzející se ze sna, v naději krásné budoucnosti. Při I. vydání časopisu

Omlouvám se, tohle fakt nejde číst s vážnou tvář. =D

2*

Aha, to dává smysl...

A co Slovo, Ježíš Kristus? On není Jehovův tlumočnick?

Rutherfordovi se dali, protože používal sugestivní jazyk

Dalsí spekulace...

Cože?

Nemluví se zde o Hizballáhu?

„Židovský stát“ plakal asistent autorův, myslím, že jeho pán pozbyl rozumu. Však brzy uznána byla důležitost časopisu a tu zajásalo židovstvo zářícím paprskům červánků svobody vstříc. A co to znamená? Nic.

Autor sám obětoval celý svůj život pro svoji vznešenou ideu a umíraje ještě zvolal: „Fozdravajte ode mne Palestinu, já obětoval život pro národ můj.“

Dnes jest jméno „Theodor Herzl“ mezi židy jménem rodinným, k němuž zalétají nesčetná díkůvzdání, přijde však čas, kdy poznají židé i národy jiné, že myšlenka zionská nebyla jen jeho ideou, nýbrž vnuknutím Božím, majíc směrnicí prozřetelnost Boží.

Vliv na funkci nástěnkáře?
Nulový! Kulové se stalo!

Příčina Zionismu.

Která byla podněcující příčina utvoření se Zionismu? Můžeme jí připisovati blahu židovstva? — Ne, nikoliv. Nechme odpovědět Herzla samotného: „Předložený plán (Zionismus) zaujímá upotřebení jisté činné síly. Vše jest od této síly odvislé. A co jest naše síla? — Bída židovstva.“ Najdeme-li, že Bůh tuto bídu židovstva věděl již dříve a tento stav Zionismu připravil, by byli vyvedeni zpět do své ztracené vlasti, nezvěští to naši víru a naději? „Protož hodím s vámi ze země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši a sloužit budete tam Bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti.“ (Jer. 16, 13.) „A způsobím to, že musíš jít s nepřáteli do země cizí, když oheň zanicený v prchlivosti mé na vás padati bude.“ (Jer. 15, 14.)

„Aj, já pošlu k rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili, potom pošlu i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře a na všelikém pahrbku i v děrách skalních.“ (Jer. 16, 16.) „Vydám je, pravím, v posmýkání zlém po všech královstvích země, v pohanění a v přísloví, v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je rozeženu.“ (Jer. 24, 9.) „A budeš k užasnutí a k př-

„Vláda Jeho Veličenstva hledí s ochotou na zřízení národního domova pro židovský národ v Palestině a bude se co nejlépe snažiti, dosažení cíle ulehčiti, přejíc sobě býti jasně pochopena, by se ničeho nečinilo, co by snad občanským či náboženským právům, nežidovským spoluobčanů v Palestině, aneb právům a politickému stavu z kterých se židé v jiných zemích radují, škodilo.“
Byl bych Vám povděčen, kdybyste toto prohlášení spolku zionistického ohlásil.

Vám oddaný

Arthur James Balfour.

V roce 1918 dalo deset států s Anglií a s Spojenými státy svolení ke zbudování národního domova v Palestině pro židy. Bylo to na jaře r. 1918 as o výročí vysvození židů z otroctví egyptského, přesně čtyřicet let po návratu Boží milosti židovstvu, kdy vydala se pod vedením Dr. Chaim-Weizmanna, v zastoupení britské vlády, komise do Palestiny, by činila vhodná opatření k zbudování národní jsoucnosti.

Prorokované „Dvojnásobné židovstvo“ se vyplnilo. Opravdu?

Účel Zionismu.

První zionistický sjezd, svolaný na podnět váženého Th. Herzla, vydal následující prohlášení ohledně činnosti Zionismu, které nebylo nikdy zrušeno.

Zionismus zamýšlí zbudovati veřejně chráněný, zákonitě zajištěný domov pro židy v Palestině.

K dosažení tohoto cíle usnesl se sjezd na následujících prostředcích:

„1. Podporovati osazení židovských zemědělců, řemeslníků a mužů z toho vyplývajících oborů.

„2. Sjednocení a sdružení veškerého židovstva dle místního zařízení, na základě místních zákonů.

„3. Silení židovského citu a národního vědomí.

„4. Zřízení takových zákonů, jakých k cíli zionistickému třeba jest.“

Židé budou znovu Palestinu.

Židé nejen že pokládají základ ku zřízení vlastního státu v Palestině, oni uvádí též velké plány v platnost,

sloví i v rozprávku všechněm národům, mezi kteréž zavede tě Hospodin.“ (5. Mojžíš 28, 37.)

Vývin Zionismu.

Oficiálně v roce 1897 organisován, činil Zionismus od roku k roku pokroky. První sjezd, který se konal v Basi-leji, navštíven byl 206 delegáty, hrstkou to židů, kdežto dnes jest Zionismus organisován po celém světě, všude, kde židé se zdržují, a to jest skorem v každé zemi.

Obrovské sumy slouží k zařízení mnohých osad. Vědecké metody jsou používány v zemědělství, školy jsou zřízeny a na hoře Olivetské jest položen základ k velké hebrejské universitě.

Organisace kolonií se rozmáhá a židé získávají půdu v Palestině; staví se domy a ladem ležící, láný země činí se ornými. Takto zvedá se tento národ. Jak? To nemyslíš vážně!

Ani jednou → **Dvojnásobné se vyplňuje.**

Když se počal Zionismus organisovati, prohlásil první sjezd, že jediným jeho cílem jest opatření takových zákonů, jakých k vypracování Zionismu zapotřebí jest.

Jak jsme již podotkli, počala milost Boží vraceti se židům v roce 1878 a dle prorocství proroků Páně měly se ukázati po 40 letech, to jest v roce 1918 zvláštní úkazy milosti Boží. Píše se rok 2019 a já stále čekám. Asi jsem netrpělivý...

Zionistický rok počíná na podzim. Tudíž musí by býti podzim roku 1917 začátkem roku 1918tého. V roce 1917 byla zahnána turecká armáda a Jerusaleml dobyt. Druhého listopadu 1917, tedy as 2. měsíce roku 1918, uznala vláda velké Britanie oficiálně Zionismus, jak viditelně z následujícího:

Zahraniční úřad, dne 2. list. 1917.

Vážený lorde Rotschilde!

Kladu si za velkou čest, Vám jménem vlády Jeho Veličenstva následující prohlášení sympatie s židovsko-zionistickými snahami odevzdati, které kabinetu předloženy a od něho schváleny byly:

ku vzdělání země rychlými průchodícími systémy, zavodňováním, stavěním budov, škol, velké university atd.

K tomuto uveřejňujeme následující zprávy veřejného tisku:

Zvláštní denní zpráva č. 469, vydaná zionistickou organisací New York City, praví, že průměrný déšť v Palestině činí ročně 26 coulů a že tato voda, kdyby se shromáždila, postačila by pro 15.000.000 lidí. Počet nynějšího obyvatelstva činí 600.000 duší. Dále se praví, že od jara teče z jistého pramene jižně od Jerusaleml množství vody. No a co? Dnes je Palestina osídlena, ale ne díky prorocstvím, nýbrž díky úsilí světa!

Veřejný tisk hlásí obrovskou zavodňovací akci, která může zásobiti celou zemi hojně vodou.

Zionistické denní zprávy ze dne 25. února 1920 píší dále:

„Jeden milion sedmsettisíc eukalyptových a jiných stromů má býti zasazeno na ploše 12.125 dunamů.

„V Merchavii z hlediska zdravotního, má se nasázeti na 200 dunamů 20 tisíc eukalyptových stromů.

„V Kirenetu a Daganiah má se nasázeti 42.000 eukalyptových stromů na 175 dunamů, obzvlášť na svazích pohoří, na půdě Kinerethské, na pobřeží Jordánu a Kinerethského jezera.

„V Benšemen nasází se as 70.000 stromů na 230 dunamů, v Huldě 425.000 na 140 dunamů.

„V Ben-Tobiah (v Kastinli) má se nasázeti 27.000 stromů na 380 dunamů mimo již stromů podotknutých.

„V okolí kolonie Cheredahské nasází se 50.000 stromů, hlavně eukalyptových, na 1000 dunamů.“

Zvláštní denní zpráva z 1. března 1920 praví:

„3000 školních dítek jeruzalémských, slavíce slavnost stánků, nasázely 500 stromů v předměstích svatého města. Dle lesního programu má se nasázeti letošního roku celkem jeden milion stromů.

„Během r. 1919 bylo nasázeno celkem 369.000 stromů. Národ židovský snaží se vypěstovati lesy, zničené nadvládou tureckou a činí velké akce ohledně lesního hospodářství, již s hlediska nedostatku stavebního dřeva.“

Jiná denní zpráva zaznamenává pod datem 26. března 1920:

„Plných deset roků vedla židovská práce tento boj. Dnes kvete

To ještě Rutherford netuší, že během jeho života vypukne holokaust a svoji tragně báchorité interpretace se prokáží falešné a bude ty nauky muset celé překopat.

NEMUSIL!
Nevymýšle!

Tak proč se o této nauce nesmí dovědět dnešní svědek (příp. zájemce)? Neoponuj starým světlům, nazvy to pravým jménem.

Wow! O lepším důkazu se mi ani nesnilo.

Potřebuješ
jasnější
důkaz?

na pusté kdysi půdě 150.000 olivových stromů a 10.000 mandlových. Loňského roku bylo prodáno 100.000 liber mandlí, které dohromady s prodanou koží a vlnou hovzího a skopového chovu vynesly 15% základního kapitálu."

Pro myslícího člověka bude zajímavo zvědět, že tato práce byla před více než 2500 lety již prorokována Božími proroky:

„Vyvedu na vysokých místech řeky, a uprostřed rovin studnice; obrátím poušť v jezero vod a zemi vypráhlou v prameny vod. Nasázím na poušti cedrů, cedrů výborných, stromů myrtových a olivových, osázím poušť jedlovím, jilmem, též i pušpánem. Aby viděli a poznali, a rozvažující poznali, že to ruka Hospodinova učinila a svatý Izraelský že to stvořil." (Izaiáš 41, 18—20.)

Domy stavěti budou.

Při výkonné radě zionistické, odbývané dne 16. února 1920 v Londýně, navrhl Dr. Ruppín v zahájené debatě založení velké společnosti, která by počala co nejrychleji stavěti dělnické domy. A již staví se v mnohých krajích řady domů, by poskytl útulku zástupům vracejícího se židovstva. Zase splnilo se proroctví, dané židům, by je vzmužilo a ve víře upevnilo. Nyní stavěné domy neslouží k užítku jich majitelů a tito nesmí své nájemníky utiskovati, nýbrž všichni budou bydlet jako ve společném domově, dle slov prorokových:

„Nastavějí též domů a bydletí budou v nich, i vinice štěpovati budou a jísti ovoce jejich. Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlel, nebudou štěpovati, aby jiný jedl, nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji. Nebudou pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; neb budou sítě požehnaných od Hospodina i potomkové jejich s nimi." (Izaiáš 65, 21—23.)

Doufáme, že toto vše postačí k důkazu o návratu Boží milosti židům a splnění proroctví o říkovém stromu, Nepostačí!

Hned po dvou
větších si protiběží
Majitel postaví
nájemník
"někdo jiný"
bydlí.

„Tento zvláštní manifest byl podepsán následujícími kazateli: A. C. Dixon, F. B. Meyer, baptisté; Jiri Campbell Morgan, A. Byrd, kongregationalisté; William Fuller Gouch, presbyterián; H. Webb Peplow, J. Stuart Holden, episkopální; Dinsdale T. Young, methodista.

„To vše jsou dobře známá jména, jejichž nositelé čítají se k největším kazatelům světa.

„Že tito slavní mužové různých náboženství vydali tento manifest, jest velice pozoruhodné."

Litujeme, že výše uvedení kazatelé nerepresentují většinu přesvědčení kněžstva celého světa.

Každý jest si vědom, že existují dvojí kazatelé; dobří a nedobří, spravedliví a nespravedliví, věrní a nevěrní. Totéž najdeme ve všech povoláních. Ale ze všech povolání jest ono onoho člověka, který jest kazatelem Božím, čestnější nad vše; z Božího stanoviska vzato, neb on zabývá se věcmi božskými. Věrnost v povolání svém přináší kazateli, ze stanoviska Božího vzato, jistý čestný stav mezi jeho spoluobčany.

Jinak jest s kazatelem, který nechá sobě líbiti lichocení tohoto světa a z důvodů těch neváží sobě čistého učení bible a lid klame. Takový člověk padne v nevážnost a je lidstvu nebezpečným.

Proti tomuto nebudě zřejmě žádný z kněží činiti námitky, neb činil-li by je přece, padne ihned mezi kategorií posledně uvedených. Každý nechť uváží své vlastní stanovisko a shledá-li chybu svoji, nechť vydá se ihned v pravý směr, k pravé skupině.

Jeden podnikavý novinář podal všem vedoucím kněžím hlavních měst amerických kopii předem uvedeného manifestu. Způsob jejich jednání nám zobrazuje jejich přesvědčení v této věci. Největší část těchto kněží vysmála se v manifestu uvedenému obsahu a mnozí z nich odpověděli: „Jest bláznovstvím mluvit o konci světa, to se nestane před 50.000 lety; a tato válka byla zrovna jako války jiné, pohromy a útrapy dnešní neznamenají též ničeho."

Je zajímavé, že ti hostejní měli pravdu a Rutherford ne...
Pozoruhodné, že už jsme se o tom nikde nedočetli.

Zde zaměňuje
svědectví
vysvětleného
falešného
proroka za
svědectví Boží
(že by rouhání?)

Podle čeho to
tvrdí? Tento
systém věcí
je z vody a na
vodě upevněn?

který v tomto čase pučeti má, a dosvědčí konec období národů.

Události dnů Noe.

Ježíš neponechal nám rozhodnutí nad událostmi, které budou se dítí v době ukončení světa, nýbrž on sám pravil, že vše bude se dítí jak za dnů Noe: „Ale jako bylo za dnů Noe, tak bude i příchod syna člověka. Nebo jako za dnů těch před potopou jedli a pili, ženili se a vdávali, až do toho dne, kdy Noe šel do korábu. A nevěděl, až přišla potopa a zachvátila všechny; takť bude i přítomnost Syna člověka." (Mat. 24, 37—39.) První svět končil potopou. Stodvacet let před ní rozkázal Bůh Noeovi, aby sám byl zachráněn, se na to připravovati a národu konec světa hlásati. Za dnů Noe žil národ hlostejně oproti Bohu, nestaraje se o přikázání Boží a nevěřil tudíž slovům Noe, jenž hlásal konec světa a panujících řádů. Noemu se jen posmívali, ukazující svoji nevědomost.

Přirovnějme vše toto k událostem nynějším: Krátce po dobytí Palestiny spojenci sešel se v Londýně větší počet kazatelů a vydal následující manifest, jak píše jistý londýnský tisk:

„Následující manifest byl vydán nejslavnějšími kazateli anglickými:

za 1. „že přítomná krize poukazuje na konec období národů.
za 2. „že zjevení Páně může se očekávati každé chvíle, kde zjeví se tak jasně, jak se zjevil učedníkům svým v podvečer svého z mrtvých vstání.

za 3. „že církev Jeho přeměněna bude, aby vždy u Pána byla.
za 4. „že židovstvo vrátí se ve svoji zemi ještě nevěřic a že se obrátí pak k Bohu skrze milost jím danou při zjevení Krista.

za 5. „že všechny lidské obnovující rozvrhy pomocné prostředky ku příchodu Páně býti musí, neb jemu budou podřízeny všechny národy.

za 6. „že pod vládou Ježíše Krista rozmnožen bude dar ducha sv. na všechno tělo.

za 7. „že všechny v tomto vyličení obsažené pravdy mají velkou praktickou cenu pro vývin křesťanského charakteru za udržení aktuálních zásad přítomnosti.

Více než 40 roků kázal pastor Russel, věrný to posvěcený křesťan, lidstvu svými slovy, svými díly, a deními zprávami v novinách, že rok 1914 značí konec období národů, že tímto rokem končí dosavadní světské řády a království Boží bude brzy na to následovati. Několik kazatelů zde i onde spojilo se s ním ve zvěstování tohoto poselství, ale většina z nich vysmívala se mu a spílala mu pro jeho věrné poselství, jež zvěštoval. Už se začínají vysmívat i svědkové Jehovovi, když slyší pohádku o překrývání generací...

Svědectví Boží potvrzuje ale jeho výklady, říkouc, že v tento čas budou posměváčci, kteří se budou stavěti proti svědectví Božimu: „Toho nejprve vědouce, že přijdou v posledních dnech posměváčci, podle svých vlastních žádostí chodící a říkající: Kde jest to zaslíbení o příchodu jeho? Nebo jak otcové zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření. Toho zajisté zúmýšně věděti nechtí, že nebesa (neviditelně panující mocí) již dávno slovem Božím učiněna byla, i země (sociální pořádek věci) z vody a na vodě upevněna. Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul. Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země týmž slovem odložená, chovají se k ohni (ničící soužení) ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí." (2. Petr. 3, 3—7.)

Jasně vypínění shora uvedeného prorockého výroku mělo by postačiti každého rozumného a myslícího člověka přesvědčiti, že žijeme v přechodné době starých řádů v nově. Nedivíme se, že mu dobrovolnými dary zaplatili Beth-Sarim...

Vzhledem k věci, praví velký mistr dále: „Slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy padatí budou s nebe a mocí nebeské budou se pohybovati." (Mat. 24, 29.) Tyto nejasné výroky, či symbolická slova, znamenají ve světle jiných míst pisma následující: Slunce representuje evangelium Ježíše Krista, a Jeho, ukřižovaného, filosofii velké výkupní ceny. Měsíc znamená či symbolisuje mosaické zřízení svazu zákonů, které celý vývin plánu Božského jak v období evangelického tak v tisíciletém, nastiňuje. Hvězdy symbolisují velké učitele Božského slova,

Problém Bible spočívá v tom, že ji kdejaký lóula může interpretovat tisíci různými způsoby a může nárokovat poslušnost, přičemž neposlušné zařadit mezi nicmé "posměváčky."

Vyplnění tohoto proroctví byl každý během posledních desíti let svědkem. Vyplnění toto sestávalo se z velké počtu odpadlých kněží od pravého evangelia Ježíše Krista a jeho jako ukřižovaného. V listopadu r. 1917 sešlo se v Carnegie Halle v New-Yorku mnoho kazatelů židovské, protestantské a katolické víry, aby objasnili společný program a směrnice k společné činnosti. Ve všech jejich schůzích nebylo ani jednou proneseno jméno Ježíš jako jméno velkého vykupitele lidstva. Ano, zde projevila se společná vůle, debatovati o občanských a politických záležitostech, velké učení, které učily apoštolové a proroci, zůstalo mimo program a bylo vůbec ignorováno. Jeden z řečníků pravil: „Zde existují jenom tři kroky, které můžeme učiniti: 1. Připraviti knihu z výtahů biblických společnou komisí, která od legislatury aneb od výboru školních inspektorů k upotřebení ve školách určena bude. 2. Upravení návrhu pro spolupráci neproselytů mezi školami a církvemi, by každému dítěti dostalo se demokratického a náboženského výcviku. 3. Svolení vlivu školní správy pro vážnou práci a studium bible mimo školy.“

Tento plán byl s největším nadšením přijat. Jiný řečník, Dr. Finley, pravil při oné schůzi, jak sdělují noviny: „Nadešla doba, kdy protestanté, katolíci, židé i pohané společnou prací docílili, by každé dítě obdrželo alespoň poukaz na svoje mravní a náboženské dědictví.“

K dalšímu dosvědčení spojilo se světské církevní hnutí ve svém jednání, ignorovalo ale učení pravdy vůbec. Jejich směrnice, uveřejněné v jisté denní zprávě, pravily: Věříme, že jest vhodný čas pro společné jednání na straně spojeného protestantismu a že aniž bychom luštili těžkých úkolů, které od odbočných a svědomitě udržovaných náhledů o učení i politice povstanou, náboženská sdružení pro společný program svolna jsou.

Jinými slovy: zde ignorovalo se velké učení křesťanské, jeho fundamentální pravdy, které předstiňovány byly

předobrazně obětmi, a jejichž splnění zajištěno bylo velkou obětí Ježíše Krista. Základní pravdy, které zde jsou: Vyvolení církve a znovuzbudování světa skrze církve v době panování Kristova. Hvězdy, které představují učitele evangelia a s nebe padající nastíněny jsou, představují tedy lidi, kteří předstírají učiti slovu Božím, ale v pravdě upadli na nejnižší stupeň světské politiky. O charakteru světského hnutí církevního ukazujeme, že tento nenalézá souladu s plánem Božím a nenávidí jasný úmysl Ježíše Krista a jeho apoštolů, což zajisté uznáme ze slov několika církevních vůdců. Dr. J. Campbell White, spojený generální sekretář hnutí, pravil onehdy, jak píše noviny:

„Ku provedení nového programu společně pracujících církví jest zapotřebí 100.000 nových vůdců v příštích pěti letech, vesměs s universitní důstojností. K financování programu bude zapotřebí během r. 1920, dvěstěpadesát až tři sta milionů dolarů. Zároveň se navrhuje, aby tato suma ihned v týdně od 25. dubna do 2. května se zaopatřila. Jedna třetina celého obnosu má sloužiti k účelům vzdělávacím, druhá k amerikanisaci, třetí k dobytí milionů lidstva nekřesťanského světa. Takto bude pak svět ve dvaceti letech „moci křesťanstva ovládn.“

Světské hnutí církevní jest, jak již jeho jméno značí, hnutí světské, čili rozličné církevní organ sace pohybují se zde světskou drahou. Hnutí toto jest samozřejmě organizováno v zájmu obrovského obchodu a politické moci. K důkazu tohoto uvádíme článek z denních zpráv o církevním hnutí:

„George W. Wickersham, bývalý vrovní státní návládní Spojených států, praví v rozmluvě, že mezi křesťanstvem a moderními obchodními metodami neexistuje nic společného. Jistý vedoucí světský úředník episkopální církve uznává, že to, co církev nejvíce potřebuje, jest silná injekece obchodní metody v její správě.“

Jen misíím děkuje Čína za svoji zručnost v živnosti tiskařské, v pěstování bavlny a ovoce.

Siam naučil se koželuzství jen pomocí misionářů.

Brazílie a Indie zvýšily značně své příjmy prodejem potravin na poučení misionářů.

A proto SJ stojí se stojany a odkazují na JW.org, kde jsou videa písničky se korporátní aglomerací Strážná věz.

Japonsko zbohatlo zavedením pěstování amerických ovocných stromů za pomoci misionářů.

Jihoafričtí černoši, dříve nezaměstnaní, vydělávají velké sumy peněz na cukrových plantážích a pěstováním kakaa, jež misionáři zavedli.“

Reverend David Carnegie praví v „Toronto-Globus“:

„Církev na naší straně oceánu postavila se ve vlastním zájmu na stranu zaměstnavatelů a na stranu vládnoucí třídy. Tím stala se nevěrnou, zradivši všechny druhé, zneužila jejich důvěry. Přes to vše zůstane však jedinou velkou cestou, kterou vše, co křesťanství se nazývá, kráčí. Ona samotna nese duševní poselství pro znovuzvelebení průmyslu.“

Jak může však církev záhadu své moci odhalit a upotřebiti? Jejím úkolem jest, zvěstovati, že společnost a průmysl jsou nerozlučně spolu spojeny společnými zásadami, jejichž hlasatelem ona jest.“

Proč zneužívají lidé takto svého stavu co kazatelé slova Božího, a zaplétají se do velkých obchodů a politiky? Pravý důvod tohoto jest, že ztratili víru v Boha a jeho slovo v Bibli. Oni touží po slávě a moci, které hledají v lidských pramenech a ne v uznání Božím.

K důkazu tohoto uvádíme článek z časopisu „Herald an Examiner“, číslo novějšího data:

„Methodickým kazatelům se včera řeklo, že theologické americké školy se přiči učení Krista a že mnoho kazatelů nepokládá Bibli za základ křesťanského učení.“

„Dr. Henri P. Sloan pravil na sjezdu methodistické episkopální církve ve First Church, Clark & Washington Streets pořádaném, o směru studií, který ukládá církve svým kazatelům, že 25 ročních konferencí žádalo o revizi tohoto směru, která se bude konati na příštím sjezdu v měsíci květnu v Des Moines.“

Neb mnoho kazatelů pochybuje o pravdě několika základních učení křesťanství a učí vyšší kritiku, která ničí základy evangelické víry.“

Málokdy najdeme kazatele, který by měl odvahu říci svým kolegům pravdu do očí. Reverend William Allan pravil, jak píše „New York American“:

„Důvod k nářku pro slabou návštěvu v nejvíce kostelích jest ten, že Pán není s námi. Někdy stojí Kristus venku, žádaje o vpuštění; my jsme ale tuze pyšní na obrovské sumy peněz, které získáváme

velkým svým hnutím, činíce, jakoby toto velké hnutí mohlo zastávat našeho Pána zde na světě, což ale není pravda. Jen tehdy, až bude Pán opravdu s námi v našich kostelích, budou se valiti spousty lidstva k nám, hledající u něho útěchu.“

„Ó, vraťme se zpět v ony dny, kdy přebýval Pán mezi námi, řídě nás i lidstvo!“

Radostné jest též čísti noviny, které zmužile metají církevnímu hnutí pravdu do očí, jak píše na příklad „Christian Leader“ v Cincinnati v úvodním článku:

„Každá námaha, zdánlivě přivoditi jednotu mezi organizací a učení, oddělenou od učení Kristova, jest nedůstojna podpory všech, kteří uznávají Ježíše Krista co vykupitele lidstva. Ani jednoty, pro kterou se Pán náš modlí, ani organizace, která uznání jeho dojde, nedocílíme zavrnutím jeho učení. Duch Kristův a jeho život nemohou nám býti vyjeveni bez jeho učení. Všechny řeči o jednotě ducha nemají tedy významu, nejsou-li provázeny výzvou společného následování Kristova evangelia, a jsou podvodem, jsou padělkem, klamáním a vynálezem ďábla, by oklamaly národ. Jsou jen fraškami, které slouží hlavně k tomu, by daly Kristově církvi kompromitující postavení a tím zlomily sílu evangelia, které hlásá, aneb mají za úkol vzbuditi u národa odpor vůči církvi, takže se jí straniti bude.“

Nedělní oděv Wall Street.

Zajisté bude zajímavo pozorovati jména několika mužů, kteří dle veřejného tisku vynikajícím způsobem s hnutím církevním spojeni jsou, jakož i korporace, ku kterým tito páni a jejich kapitál náležejí. Pod jménem každého jmenujeme jména korporací s nimiž jest spojen, v pravo vedle potom jmění, kterým korporace vládně, dle naší známosti:

Alfréd E. Marling	dolarů
president, New-York Chamber of Commerce
Horace S. Ely & Co.
Chairmann, Board of Directors of Advisory Council of Real
Estate Interests
Associates Land Co.
Bond & Mortgage Guarantes Co.

Je až neuvěřitelné že SJ někdy dokáží celé přednášky žvanit o organizaci, VRO a VS, ale Ježíš Kristus je někde v pozadí.

I Společnost ma velké obchody a byla je NGO. (ovčr si to)

Tohle je FAKT i u svědků Jehovových!

	dolarů
President Chamber of Commerce of the State of New York	
Columbia Trust Co.	121,100.000
Commercial Union Assurance Co.	1,607.578
Fifth Avenue Bank of New York	21,306.000
Fulton Trust Co. of New York	8,780.000
Hanover Fire Insurance Co. of New York	5,840.184
Mutual Life Insurance Co. of New York	673,714.294
New York Life Insurance & Trust Co.	33,958.000
Sailor's Snug Harbor	
George W. Wickersham,	
Law firm of Cadwalaser, Wickersham & Taft	
American Hawaiian Steamship Co.	5,000.000
Alexander R. Nicol	
Agwi Oil Co.	
Agwi Pipe Lines Co.	
Agwi Pipe Lines Co.	
Agwi Refining Co.	
Atlantic Gulf & West Indies Steamship Lines	39,754.800
Atlantic Gulf Oil Corporation	20,000.000
Carolina Terminal Co.	100.000
Clyde Steamship Co.	7,000.000
Clyde Steamship Terminal Co.	100.000
International Shipping Corporation	100.000
Mallory Steamship Co.	7,000.000
Mexican Navigation Co.	7,000.000
New York & Cuba Mail Steamship Co.	10,000.000
New York & Porto Rico Steamship Co. of New York	50.000
New York & Porto Rico Steamship Co. of Maine	5,000.000
San Antonio Co.	50.000
San Antonio Docking Co.	1.000
Santiago Terminal Co.	
Scandinavian Trust Co.	32,264.000
Seventy-Sixth Street Co.	
Southern Steamship Co.	90.000
Summit Estates Co.	
United States & Porto Rico Navigation Co.	2.000
Wilmington Terminal Co.	100.000
Cleveland H. Dodge	
Phelps Dodge Korporation	45,000.000
Alamogordo & Sacramento Mountain Ry	3,900.000
Alamogordo Lumber Co.	740.000
American Braß Co.	15,000.000
Atlantic Mutual Insurance Co.	16,823.491
Burro Mountain Ry Co.	400.000

Nějak zde chybí C. T. Russell a jeho nespočet firem a jmení.
To se to kritizuje, když se zrcadlem míří jen na opačnou stranu, co?!

	dolarů
Commercial Mining Co.	
Dawson Fuel Sales Co.	
Dawson Railway & Coal Co.	3,100.000
El Paso & Northeastern Co.	16,792.000
El Paso & Northeastern Railroad Co.	5,400.300
El Paso & Rock Island Ry.	500.000
Es Paso & Southeastern Co.	25,000.000
Es Paso & Southwestern Railroad Co.	19,055.000
Golden Hill Corporation	
Morenci Southern Railway Co.	1,250.000
Nacozari Railroad Co.	1,000.000
National City Bank of New York	887,193.000
National City Co.	
New York Life Insurance & Trust Co.	33,958.000
North Star Mines Co.	2,500.000
Old Dominion Co. of Maine	7,426.775
Russell Sage Foundation	
Fleming H. Revell	
Fleming H. Revell Co.	
Board of Home Missions of the Presbyterian Church of the U. S. A.	
Missionary Review Publishing Co.	
New York Young Men's Christian Associat.	
New York Life Insurance Co.	995,087.285
Northfield Schools	
Weaton College, Norton, Mass.	
John D. Rockefeller, jr.	
Bureau of Social Hygiene	
China Medival Board	
Colorado Fuel & Iron Co.	76,262.200
University of Chicago	
General Education Board	
International Health Commission	
Manhattan Railway Co.	60,000.000
Merchants Fire Assurance Corporation of New York	2,786.431
Rockefeller Foundation	
Rockefeller Institute Medical Research	

Pan John D. Rockefeller ml. jest též zanešen v Whoa's, Who v Americe 1920, háje zájmy svého otce, známého Johna D. Rockefellera, jehož jmění již přestoupilo 1 billion dolarů. Od roku 1899 byl jeho syn střídavě ředitelem následujících korporací (mimo předešlých):

	dolarů
Chicago Terminal Transfer Railroad Co.	
Delaware, Lackawanna & Western Railroad Co.	42,597.000
Lake Superior Consolidated Iron Mines	
New York Produce Exchange Safe Deposit and Storage Co.	
American Linseed Co.	33,445.678
National City Bank of New York	887,193.000
Puget Sound Reduction Co.	
United States Steel Corporation	1,452,229.769
Missouri Pacific Railway Co.	345,632.400
Federal Mining & Smelting Co.	18,000.000
Standard Oil Co. of New Jersey	98,338.300

Z časopisu „Los Angeles Times“ citujeme:

„Krátko řečeno náboženství rozhodlo se přijati metody velkých obchodů a skvělých finančních korporací, ať již jsou jakékoliv. Naši křesťanští kněží nám řekli, že obchodní sdružení, vlády a vedoucí náboženských korporací stav světa prozkoumali a shodují se, že nic nezachrání válkami roztrženy svět, než milióny zlata. A oni jsou pravděpodobně v právu; aspoň tak dlouho jako tento svět, do kterého, jak se nám říká, velký paprsek zasvítí, se honosí několika nízkými tesáři a rybáři, kteří se všech pohodlností zřekli — učedníci, kteří ještě dnes následují svého nemajetného mistra.“

V tomto obsáhlém prohlášení hemží se plno ironických pravd. I nejskrovnější obchodní podnik stará se o vzdělání svých zaměstnanců; může činiti církev méně? Amerika ku příkladu musí mít odborníky nedělních škol, učitelů bible a zručné rybáře lidstva. — Ó, jak daleko jsme odbočili od prostoty Ježíšovy, od jeho kázání, jeho učení zdarma pro všechny, kteří ohtáli je přijmouti! „Poznání žádosti po Kristu, které se v přítomné době tak náhle s oslňující jasnotou ukázalo, jest podobné onomu, co padlo na Pavla z Tarsu“, se říká. Ale taci, jako byl Pavel z Tarsu, zdají se býti zvláště řídkí. Pro trochu zemské vysluhy zřeknou se raději služby; naši Savlové nevyřutají bez vysokoškolských studií a bez slibu velkých platů. „Každý článek v tomto uveřejnění jest zcela logickým. Všecky podrobnosti oplývají zrovna užitečnými připovědmi a nepochybnými důkazy vzhledem k stavu a potřebným reformám. A přece vzbudí v nás všechny tyto pochvaly pocit ironie, že by křesťanství bylo kleslo na takový stupeň. Třebáže jest tím vinen nedostatek napomenutí k duševní naší povinnosti. Býváme vždy jen na povinnosti finanční upozorňováni. Nikdo nás neprosí, bychom se stali missonáři bez zaplacení, žádny nás nevyzývá, abychom zkoušeli stav své vlastní duše, svého života a duševního přesvědčení; ne, nás vždy jen upomínají, abychom na náboženské vzdělání jiných

platili. Existují rozličné paragrafy, které začínají: „Tvé peníze budou...“ atd., naznačující, kolik služeb jiných lidí se vykoupí. Existují sice paragrafy, směřující k našim povinnostem, ale všechny vesměs slouží jen k zaopatření peněz pro povinnosti lidí jiných. Tímto dostává vše příznak, že jest nám možno se svých povinností vykoupiti, jsme-li svolni obětovati část svých peněz. Každý rozumně myslící člověk musí však uznati, že peníze samy nezachrání křesťanství, nýbrž že hlavní problém leží v otázce vedoucích sil.“ „My musíme pokračovati vysílati muže i ženy, kteří zanesou život Kristův do svých obchodů, zábav i domácností.“ „Pošlete jiné lidi ven?“ — Zdáte se nebýti samotni z oněch lidí. Neb „nebudeš-li neodhodlán, bude se celá generace učených vůdců křesťanských starati, aby tvoji potomci žehnali jménu tvému“; tvoje odhodlanost znamená samo sebou, že jsi dal svůj měšec k dispozici.

„Oni svých sto miliónů seženou... ale jestli většina z nás nepochopí, že křesťanství jest něco více než pouhá věc osobní, malicherná, která se dá udržovati jen kapitálem, pak světu naše spořádané křesťanství mnoho nepomůže a naše finanční pohledávka neroztaje mnoho ledu v nebi.“

Wall Street se zbožným obličejem.

Roger W. Babson, vrchní statistik Wall Street, praví ve svém dopise ze dne 27. ledna 1920, kterému však byl jen malý oběh dovolen, o církvích:

„Cena našich podniků nezávisí na síle našich bank, nýbrž v síle našich církví. Jsouť naši špatně placení kazatelé mužů, na kterých závisíme mnohem více, než na dobře placených právnících, bankéřích a agentech. Náboženství státu jest nejlepší hradba pro naše jmění. Když pozorujeme, že jen 15% národa má cenné papíry a méně než 3% mají cenných papírů více než dosti, aby platili z nich daň z příjmu, pak spatříme důležitost církve ještě více.“

„Již k vůli nám samotným, k vůli našim dětem a našemu národu nechte nás obchodníky sblížiti se s církví, s jejími kazateli; nevádi, že nejsou dokonalými, nevádi, že jejich theologie jest zastaralá. Toť znamená, že kdyby byli ráznějšími, mnohem více by pořídili. Bezpečnost všeho co máme, leží v lůně církve v jejím dnešním nečinném stavu. K vůli všemu co máme, obětuje tedy více času, peněz i pozornosti našim církvím; neb od nich závisí konečně cena všeho toho, co vlastníme.“

Zase tedy zahnždili se v domě Páně směnáři a zcela správná jsou jeho slova: „Dům můj dům modlitby jest,

vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou". (Lukáš 19, 45. 46.)

Samozřejmě, že velkokapitál sežene každou potřebnou sumu peněz, ale přeje si též národ svěřiti své duševní zájmy třídě lidí, jichž Bůh jest zlato?

Časem najdou se též kazatelé, kteří přijdou této zchytralosti na kloub a budou mít dosti odvahy, vše říci. Těch však jest velmi málo.

Dr. Conaut, evangelista, pravil ve veřejném proslově o církevních hnutích:

„Spojovací hnutí šíří se ve všech směrech a jest na dením pořádku. Přes svoji mladost jest hnutí toto, se stran církví praktikované, nejnebezpečnějším. Tímto směrem spojí se církev křesťanská v Unii, která bude vedena volnomyšlenkáři (bezvěrci, evolucionáři, nepřáteli Božími i lidstva.)

Toto hnutí jest prodechnuté všemi bludy. Pán náš přikázal církvi „hlásati evangelium všemu lidstvu," nic více. Ale vůdcové křesťanští praví, že úkol církve jest zbudovati civilisaci po celém světě, civilisaci křesťanskou v duchu i v náruživostech. Tyto dva pojmy se nikdy nespojí, jako voda a olej. Všemi těmito úmysly dobývají sobě státní funkce a spojují svým programem církev se státem."

Evangelium svědecktívím.

Ježíš Kristus podal důkaz o ukončení období, řka: „A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědecktívím všechněm národům, a tehdež přijde skonání." (Mat. 24, 14.)

Když křesťanští vůdcové dokazují, že mají úmysl obrátiti lidstvo na křesťanství, pak jim pravíme, že přicházejí pozdě. Za prvé nehlasají evangelium království, veřejně se přiznávají, že sobě neváží pravdy evangelia a za druhé, neděje se hlásání evangelia království ku obrácení světa, nýbrž ku vyvolení lidu pro jeho jméno. (Sk. sv. Ap. 15, 14.) Za třetí pak jest vše již vykonáno a my nalézáme se na konci starých řádů, kde počínají nové.

obtíže lidské jsou nepřekonatelné; ani nemůže lidstvo činiti, čeho by sobě přálo.

Zdá se, že jistá neviditelná moc či síla jej kontroluje. A která jest ona moc? Ze by Společnost Strážná věž?

Činnost zlých duchů.

Zase poukážeme na **dokázanou skutečnost**, že tak jak se vyvíjely události za dnů Noe, dítí se musí i na konci tohoto světa. Písmo sv. zcela jasně píše, že za dnů Noe byl svět ovládnán padlými anděly. Jak se v 6té kapitole 1. knihy Mojžíšovy dokazuje, vzali tito duchové na se lidskou podobu a neposlušni Boha, vyvolili sobě dcery svojí mocí celý svět ovládající. Bůh nechal přijíti potopu. Apoštol Petr praví o tom, že Bůh hříšné anděly nešetřil, nýbrž v nehlubší propast je uvrhl, okovům tmy na pospas, kdež mají setrvatí do soudu Božího. (2. Petr 2, 4.) „Nebo jednou za hříchy Kristus trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa ze strany těla, ale obživen duchem. Skrze něhož i k těm, kteří jsou v žaláři, duchům, přišed, kázal, tehdež neposlušným, když Bůh sečkával ve své shovívavosti za dnů Noe, zatím co dělán byl koráb." (1. Petr 3, 18—20.) „Nebo poněvadž Bůh andělům, kteří hřešili, neodpustil, ale strhá je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli." (Judy 6.)

Tito duchové, jichž pobyt nalézá se v atmosféře naší země, mají moc, spojití se s žijícím lidstvem, jemu našeptávající prostřednictvím medií, s pravé cesty jej svádějící a k hříchu příležitost poskytující. Vše toto vypsal jsem podrobně ve své knize „Mluva s mrtvými". Zde nebudu vypisovati vše podrobně, nýbrž poukážu jen na to, že na konci období budou mít tito duchové největší moc, neb na konci světa zahájí dábel svoji poslední, avšak nejsilnější ofensivu proti Bohu a jím vyvoleným. Svoji

Nesnáze a bezradnost.

Poměry, jak se od r. 1914 utvářejí, jsou přímo děsivé. Všichni panovníci světští jsou zděšení, s nimi celý kapitál, obchodnictvo i všecken lid. Kde kdo, každého děsí přítomnost a poměry panující. Proč však vše toto? Co to znamená? Ježíš vše předpověděl, když pravil: „I budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích, kam se dítí, když zvuk vydá moře (nepokojné človecenstvo) a vlnobití (organisování radikální živlové v pohybu). Takže lidé zmrtvějí pro strach a pro očekávání těch věcí, které přijdou na tento svět. Neboť moci nebeské pohybovati se budou." (Lukáš 21, 25. 26.)

To vše vyplňuje se ode dne ke dni.

Příklad, jak smýšlí panovníci světští, dávají nám slova presidenta Wilsona, pronesená při vypuknutí války před sněmem americkým:

„Toť jsou dny velké bezradnosti, neb velké mračno visí nad velkou částí světa, hmotné síly byly uvolněny, jež pro dlouhý čas na závěsu zpět držány byly."

Strach pojal lidstvo ve všech životních postaveních. Zdá se, že vniklo sobectví do každého obchodu. Statkář, který tuší, že se mu nenaskytne příležitost ku sklizení větší žně, zvyšuje nájemné svého nájemníka. Obchodníci s potravinami, oděvy atd. strachují se, že nenajdou příležitosti k velkým příjmům a zdražují vše, by nashromáždili co nejvíce peněz. Duch nedůvěry vládne světem. Vše to děje se dle předpovědí Kristových.

Touha lidstva.

Uprostřed všech těchto útrap, strastí a bezradnosti najdeme v srdcích lidstva touhu po životě, po svobodě a štěstí. Každý dal by přednost životu v míru, a přál by sobě bydletí s těmi, které miluje, zanechav hádek a nesrovnalostí. Však okolnosti zdají se býti takovými, že

Volná interpretace, vycucané z prstu → nikdy to nebylo platné

Více než 105 let uplynulo. Směšné!

obtíže lidské jsou nepřekonatelné; ani nemůže lidstvo činiti, čeho by sobě přálo.

Zdá se, že jistá neviditelná moc či síla jej kontroluje. A která jest ona moc? Ze by Společnost Strážná věž?

Činnost zlých duchů.

Zase poukážeme na **dokázanou skutečnost**, že tak jak se vyvíjely události za dnů Noe, dítí se musí i na konci tohoto světa. Písmo sv. zcela jasně píše, že za dnů Noe byl svět ovládnán padlými anděly. Jak se v 6té kapitole 1. knihy Mojžíšovy dokazuje, vzali tito duchové na se lidskou podobu a neposlušni Boha, vyvolili sobě dcery svojí mocí celý svět ovládající. Bůh nechal přijíti potopu. Apoštol Petr praví o tom, že Bůh hříšné anděly nešetřil, nýbrž v nehlubší propast je uvrhl, okovům tmy na pospas, kdež mají setrvatí do soudu Božího. (2. Petr 2, 4.) „Nebo jednou za hříchy Kristus trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa ze strany těla, ale obživen duchem. Skrze něhož i k těm, kteří jsou v žaláři, duchům, přišed, kázal, tehdež neposlušným, když Bůh sečkával ve své shovívavosti za dnů Noe, zatím co dělán byl koráb." (1. Petr 3, 18—20.) „Nebo poněvadž Bůh andělům, kteří hřešili, neodpustil, ale strhá je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli." (Judy 6.)

Tito duchové, jichž pobyt nalézá se v atmosféře naší země, mají moc, spojití se s žijícím lidstvem, jemu našeptávající prostřednictvím medií, s pravé cesty jej svádějící a k hříchu příležitost poskytující. Vše toto vypsal jsem podrobně ve své knize „Mluva s mrtvými". Zde nebudu vypisovati vše podrobně, nýbrž poukážu jen na to, že na konci období budou mít tito duchové největší moc, neb na konci světa zahájí dábel svoji poslední, avšak nejsilnější ofensivu proti Bohu a jím vyvoleným. Svoji

moc upotřebí tito duchové ve styku s lidmi. Tak na příklad byl ruský car neustále spojen s duchy pomocí svého media, které přebývalo v jeho paláci. Císař Vilém tvrdil, že má jakési vnitřní ucho, jímž slyší hlas ze záhrobí, který mu často naznačí cestu.

Činost těchto duchů jest bezbožná, a zajisté byli to též oni, kteří ponejvíce vlny světové války rozbouřili.

Písmo sv. praví o velkém větru, který na konci světa povstane (viz Jeremiáš 23, 19; 25, 32. 33; 30, 23. 24.) Vítr značí v písmě sv. vždy válku. Válka světová vzbudila velký zájem o spiritismus, jakého doposud ještě nebylo. Několik předních osob společnosti lidské stalo se cititeli spiritismu a hlásají jej k poblouzení lidu. Všichni tito duchové jsou zaznamenáni v písmě sv. co čtyři větry, a Kristus pravil o nich: „Viděl jsem čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž dáno, aby škodili zemi a moři, řka: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nezaznamenáme služebníků Boha svého na čelech jejich." (Zjev. 7, 1—3.)

Tyto větry či vzdušné moci nejsou moci vzduchu, nýbrž moci, o kterých zmiňuje se apoštol Pavel, když praví o „mocném knížeti povětří". (Efez. 2, 2.) Tyto moci ovládají lidstvo v tom směru, že se jsou mezi ně bída, nespokojenost, mstu, hádku, závist, boj a nesvědomitost.

„Všichni tito živlové horkem ohně rozplynou se —" praví Pán skrze svého apoštola Petra. (2. Petr 3, 10.)

Lidské léky.

Které prostředky nabízí se nám od lidí pro zavedení pořádku mezi lidstvem a ke zbudování blahobytu a míru mezi lidstvem?

Kapitalismus bojuje zoufale, aby udržel finanční soustavy v pořádku, nemá však žádných prostředků k dosažení lepších poměrů.

Po staleté námaze ukázaly strany politické svoji nedokonalost v udržení normálních poměrů a v zbudování ideálních poměrů ku blahu národů. Národní hospodářství a státnictvo studovaly pilně poměry přítomné, došly však konečně k úsudku, že nemohou proti vládnoucí krizi ničeho činiti. Ať jakákoli politická strana či vláda, nikdo nemůže zastavit splnění Božského proroctví, nikdy nebude moci částka slabých, nedokonalých lidí přivésti vymyšleným programem ideální poměry na celém světě.

Když...
Svaz národů.

Po ukončení nepřátelství sešli se státníci všech do války stržených mocností a v jejich zastoupení (majíce vůli a přání přivoditi mír a dobro) založili svaz národů. Tento podává se nyní jako prostředek proti neblahým, rozháraným poměrům světským. Setká-li se s úspěchem? Svaz všech národů světa, založený na zásadách práva a spravedlnosti, kde všechny strany čestně plní své povinnosti, byl by zajisté tuze užitečným. Kde však sobectví hlavní důvod práce činí a jednání jednoho neb celku řídí, tam nebude možno zbudovati ideu blaha a štěstí na pevných základech. Bůh ve své vševedoucnosti znal založení svazu národů již v prvopočátcích a též předpověděl jeho nezdar. (Izaiáš 8, 9. 10.)

Vlastní podnět k založení svazu národů činí, jak bylo přiznáno, strach. Víra v Boha a v jeho zaslíbení byly zcela ignorovány.

Již z důvodu tohoto nemůže žádný podnik prosperovati a jest nemožným. Není to cesta Boží. Bůh zcela zřetelně pravil: „Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé,“ praví Hospodin. „Ale jako vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty

vaše a myšlení má myšlení vaše.“ (Izaiáš 55, 8. 9.) Velký plán Boží byl při ustavení svazu národů vůbec ignorován. Zcela jasně praví však prorok: „Blažoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho.“ (Žalm 33, 12.) Národ neb svaz národů, jenž ignoruje vůli Boží, nedocílí úspěchů. Bůh viděl zcela jasně utvoření se svazu národů, jakož i utvoření církevního hnutí, když pravil skrze proroka svého: „Třeštěte, lidé, a budete rozmeteni! A slyšte vy všichni, v daleké zemi! Přepažte se a budete rozmeteni! Vejděte v radu a zrušena bude, mluďte slovo a neostojí; nebo s námi jest Bůh silný. (Izaiáš 8, 9. 10.)

Léky církevní.

Výraz „církevnictví“ naznačuje organisovaný náboženský systém; hlavně však náboženské hodnostáře a kněžskou třídu. Po dlouhý čas byla církev římsko-katolická jedinou existující církví. Dějiny 16. století zaznamenávají pak velké reformační hnutí, jehož výsledek byl založení církve protestantské. Kněžstvo vystupuje tedy zde s lékem (prostředkem) před lid a protože to činí, jest zase úkolem lidu, tento prostředek svědomitě prozkoumati. Církevní systémy, ať katolický či protestantský tvrdí, že jest jejich úkolem obrátiti svět a tímto naplniti své kostely. Dejme tomu, že by se jim to podařilo a všichni lid šel by do těch neb oněch kostelů. Která naděje vzroste pak lidstvu?

Církev katolická učí, že osud člověka určí se jemu ve chvíli jeho smrti a že ti, kteří byli dobrými a věrnými katolíky, přijdou, do nebe to jest stav věčné radosti, a ti, kteří nebyli vždy a ve všem dobrými a věrnými katolíky a všem svým povinnostem nedostáli, přijdou do očistce, kde by zůstali jistou dobu (ne méně než 1000 let) a byli připraveni k přijmutí do království Božího. Všichni kacíři a odpadlíci přijdou pryč do pekla, aby se tam při plném vědomí věčné trápili.

Učení protestantské zase praví, že osud každého jest při jeho smrti zapečetěn. Všichni věrní příslušníci církve přijdou po smrti do nebe, aby se věčně radovali, všichni druzí do pekla, by se věčně trápili.

Existuje-li mezi oběma učenímí rozdíl, uznáme, že učení protestantské jest horší, neb nezná střední cesty mezi věčnou radostí a věčným trápením. Každý musí však uznati, že žádné z obou učenímí nepodává vhodných prostředků, které by zřídily pořádek a blahobyt mezi lidstvem. I kdyby některé z nich zvítězilo, zůstaly by poměry nespořádané.

Největší potíží u systémů církevních jest, že zapoměly na přikázání Boží a Božské slovo ignorují. Ony ignorují křesťanstvu daná nařízení a staví své naděje na lidmi vymyšlených teoriích náboženských a institucích. Ony ignorují též přikázání Boží, dané každému, který se posvětil Jemu, a sice: „Činiti vůli Boží a dle ní žíti.“

Zajisté uznají katolíci i protestanté, že jen malá část lidstva na světě přiznává se k jejich učení a žádný rozumný z nich nebude chtít dokazovati, že se jim podaří obrátiti mysl všeho lidstva ku svému učení, čímž jej pak donutí ke vstupu do své organisace. Skutečností jest, že nynější moderní doba zavrhl učení Kristovo a nežádá na lidstvu, aby jej za pravdu přijalo, nýbrž žádá vždy jen peněz. Světské moci se zmocnivši, považuje církev za jediný úkol, nashromážditi miliony peněz a proto praví vždy k lidu: „Kdyby jsme měli dosti peněz, obrátí li bychom celý svět.“ Zajisté takováto činnost vrhla by na Boha špatné světlo, kdyby ku splnění svých zaslíbení potřeboval peněz, a nemusíme se ani ptáti, zdali souhlasí s těmi, kteří jeho jménem hromadí spousty peněz a obtěžují nejen své příslušníky, nýbrž i jiné, kteří nemají zájmu na učení Krista a dají své peníze jen proto, by se sprostili dotěrných kněží, neb aby dosáhli postavení ve světském hnutí. Nuže, má toho Bůh, stvořitel světa, zapotřebí? Zajisté ne. A proto zase citujeme slova Páně, který praví skrze

své proroky všem těm, již se pokládají za vůdce hnutí: „Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé,“ praví Hospodin. „Ale jako vyšší jsou nebesa než-li země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a myšlení má myšlení vaše.“ (Izaiáš 55, 8. 9.)

Moudrý člověk jest proti těm, kdo hledá útěchu a spásu v přikázání Božím a v prostředcích Božských. Jen tyto mohou zachrániti lidstvo před úplnou demoralisací a zříditi pořádek na celém světě. „Nezapomeňme, že přáním lidstva bylo vždy, radovati se z života, svobody a míru.“ Tato slova vryla se do mysli zakladatelů americké ústavy tak hluboce, že je vložili do základního zákona svého státu. Lidstvo promrhává proto své peníze, čas a energii, když honí se za bludičkami, za lidmi vybájenou teorií, zapominajíc na Krista, Spasitele všech. Jest tudíž přirozeným, že lidstvo jen ve své nevědomosti sleduje nepravý cíl, neb masy lidu jsou nevědoucí, což musí se přičísti nevěrnosti kněží, kteří zapoměli hlásati zákon Boží a učí planá slova. Též to vše Bůh věděl a proto pravil: „Aj dnové jdou“, dí panovník Hospodin, „že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových.“ (Amos 8, 11.)

Po staletích Boží milosti vidíme kněžstvo všech církví co nevěrnou třídu lidí, přičiči se rozkazům Páně. Po 6000leté nepopsatelné námaze zříditi sobě ideální, spravedlivou vládu, vidíme lidstvo v neuvěřitelné zuboženosti. Lid, který miluje pravdu a spravedlnost, jest bez pomoci, útěchy a rady, opuštěn od všech, jimž dříve důvěřoval a od nichž vše očekával. Tito zrádci vydávají se za posly Boží. Tak zvaní duchovní rádcové strhli škrabošky a otevřeně se přiznávají, že ignorují učení, ba spojují se ve své činnosti s kapitalismem a vládou. Jejich cíl jest bohatství a moc. Watch Tower Bible & Tract Society?

Když tedy ignorují velké učení křesťanské, čím tedy nasytí ty hladové duše? Ony duše, které prahnou po spravedlnosti? (Žalm 107, 1—7.)

Jak je na tom učení svědků Jehovových?

Ať žije překryvaná generace!

Ironie osudu?

Myslíš Jehovovým jménem?

Připisuješ ted shunning?

Rutherford nikdy neudíl planá slova a nepromrhá peníze na stavby bez účtu... (viz Beth-Sarim a Beth-Shan)

Není na čase hledat prostředků Božích? Nesnáze lidstva jsou Boží příležitosti. Celý svět je pln smutku a utrpení. Kéž by naši potěšení a radost všichni, kteří truchlí a jsou nešťastní, velkým zařízením, jež jeho slova hlásají.

Prostředek Boží.

Písmo sv. učí nás vůli Boží oproti lidstvu. Bible jest jediný pravdivý pramen, ve který může lid skládati naději. Sv. apoštol Pavel ve vidění budoucí doby blaženosti pravil k nástupcům Kristovým: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, již ho milují. Nám pak byl zjevil skrze ducha svého. Nebo duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské.“ (1. Kor. 2, 9—10.) Byl to on, velký mistr, který pravil: „Posvětíť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (Ev. Jan. 17, 17.) Nic jiného tedy, než porozumění a ocenění slova Božího zavede lidstvo na pravou dráhu životní a poskytne mu pohled do budoucího blaha, porozumění plánu Božského přinese mu útěchu a radost jeho srdci.

„Známať jsou Bohu od věků díla jeho,“ stojí psáno od svědka Kristova. (Sk. sv. ap. 15, 18, angl. překl.) Od stvoření člověka až do vykonání svého plánu věděl Bůh všechno a jeho pořad se konal postupně a jistě. Bychom mohli vše to oceniti, musíme znáti důvody dnešních rozháraných poměrů na světě, důvody povstání, války, smutku, revoluce a bída.

Důvod.

První člověk stvořen byl dokonale; jemu byl dán dokonalý domov v ráji, on přijal život co bytost lidská, blaženost, mír a veškerou dobrotu, které mu třeba k dokonalému životu a dokonalému domovu. On byl vyzbrojen mocí a autoritou, ku zplnění dokonalých potomků a k zalidnění země dokonalým lidem. Věčné

užívání tohoto blaha záviselo od jeho poslušnosti oproti zákonu Božimu. Byl též poučen, že neposlušností ztratí nárok na blaženost a mír, ba nárok na život co tvor lidský. Toto vše jest psáno v 3. kap. 1. knihy Mojžíšovy. Člověk přestoupil zákon Boží a byl k smrti odsouzen; z dokonalého domova vyhnán a rozsudek na něm vykonán již tím, že musil mezi všelikými škodlivými živly na nedokonalé zemi život svůj trávit. Po celý čas svého života měl svůj chléb jísti v starosti. Po celá století byl držán v poutech hříchů, čekaje na vykoupění.

Zde musí býti podotknuto, že Adam neztratil žádného domova v nebi. Jemu nebyl žádný domov v nebi nabídnut, ale co měl, byl domov na zemi s lidským životem v dokonalosti — co člověka; a jeho přestupek vůči zákonu zavinil ztrátu všeho. Když tedy člověk má býti ke všem milostem a blaženosti vykoupěn, musí se mu vrátiti za orvé jeho dokonalost, mír, štěstí a svoboda na zemi.

Neposlušnost Adamova zanechala nám všem starost, nemoc, útrapy a smrt. Tito dokonalí manželé neměli po čas svého pobytu v ráji žádných dětí; teprve po svém odsouzení, kdy musili chléb svůj na nedokonalé zemi v potu tváří dobývat, měli je. Rozsudek smrti byl na nich vykonán znenáhla. Jejich nedokonalý stav nedovolil jim dáti zemi dokonalé pokolení, což jest samozřejmé. Výsledek toho byl, že potomci prvních rodičů byli zrozeni v umírajícím stavu. Toto vše podotýká prorok, pravě: „Viz, v nespravedlnosti jsem se zrodil a v hříchu počala mě matka má.“ (Žalm 51, 5.) Tatáž myšlenka leží ve slovech apoštola Pavla: „A proto jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, tak na všechny lidi smrt přišla, poněvadž všichni zhřešili.“ (Řím. 5, 12.)

Zaslíbené vykoupění.

Bůh usnesl se již na počátku, vykoupiti lidstvo z tohoto stavu smrti a utrpení a znovuzpůsobiti jej ku všemu,

čehož hříchem svým ztratilo. Abraham, který žil v zemi Chaldejské, důvěřoval v Boha a Bůh jej vyvolal a dal mu zaslíbení. — „A učiním tě národem velikým a požehnám tobě a zvelebím jméno tvé a ty budeš požehnaním. Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“ (1. Mojš. 12, 2—3.) V onom čase, kdy bylo zaslíbení toto dáno, neměl Abraham žádných dětí. On byl 75 let star a jeho manželka překročila věk k rodění dětí. Proto přec důvěřoval v Boha a když mu bylo sto let, narodil se mu syn Izák. Když Izák dorostl v jinocha, zkoušel Bůh Abrahama, řka jemu, by vzal syna svého, jej uvedl na horu Oreb a Bohu obětoval. Abrahama rozkaz ten zamoutil, ale věře Bohu, odebral se rozkaz Boží vyplniti. Vystoupil na horu Oreb, svázal syna svého a vložil jej na hranici. Pak vztáhl ruku svou, vzal meč, aby zabil syna svého, když tu najednou uslyšel hlas: „Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co čini; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému jedinému pro mne.“ (1. Mojš. 22, 12.) Pak obnovil Bůh zaslíbení své a stvrdil je svojí přísahou, řka: „Skrze sebe samého přísahal jsem,“ praví Hospodin, „poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému jedinému: Požehnám velmi tobě a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé bránami nepřátel svých. Ano požehnání budou v semeni tvém všichni národové země, protože jsi uposlechl hlasu mého.“ (1. Mojš. 22, 16—18.)

Toto zaslíbení dané Abrahamu se posud nevyplnilo; musí se však vyplniti, neb co Bůh určí, splní se jistě. On se nemění. (Malach. 3, 6.) Splnění zaslíbení tohoto znamená však vrácení těch věcí, jež byli první lidé ztratili svým neposlušenstvím, a to jest věčný život, blaženost, svoboda. Všichni proroci předpověděli návrat těchto věcí a důvěřují v něj.

Rozsudek zatracení Adamova nemůže být nikdy vzat zpět, tož znamenalo by sebezapření Boží. Proto musí se stůj co stůj vyplniti. Bylo by však spořádání Božimu zcela důsledno, kdyby ku spokojení spravedlnosti byla učiněna opatření, aby vznešenost Božího zákona byla uchována. Protož dal nám Bůh prorokem Ozeášem zaslíbení následující: „Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcem tvým, ó smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, želení skryto bude očím mým.“ (Ozeáš 13, 14.)

Toto opatření k upokojení spravedlnosti a vykoupění lidstva od věčného zatracení musilo přijíti dobrovolnou obětí jiného dokonalého člověka. Slovo „výkupné“ značí stejně cennou cenu. Dokonalý člověk hřešil a ztratil život, blaženost a svobodu. Bůh žádal odpokání trestu, učinil však opatření, že najde-li se jiný dokonalý člověk, který by věnoval dobrovolně život, blaženost a svobodu, lidstvu by vrátil svojí obětí, co Adamem ztratilo. Samozřejmě nemohl žádný z potomků Adamových požadavek Boží splniti pro svoji nedokonalost. Proto píše žalmista: „Nikdo bratra svého nijak vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení.“ (Žalm 49, 7.) Co mohlo se tedy státi ku vykoupění lidstva?

Vykupitel.

Sv. Jan Evangelista praví, že slovo, čili Lokos, bylo u Boha prvopočátkem stvoření a že slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi (a viděli jsme slávu jeho, jakožto jednorozeného od Otce) plné milosti a pravdy. (Jan 1, 14.)

Evangelista Matouš praví o narození Kristově, že nebyl člověkem zploden, nýbrž mocí Božskou a proto nenesl viny Adamovy. Slovo bylo zde z duchovního na lidský stupeň přeneseno, a stalo se děčko, Ježíš. Tento zrodil se svatý, nevinný, neposkyrněný a oddělený od hříšníků (Žid. 7, 26.); on byl bez hříchu (1. Petr 1, 19.). On nardil

KRISTOVYNA
MANIFESTACE
1898

se pod svazem zákonů, které stanovily povinné plnoletí k vykonávání úřadu kněžského na 30 let. Když dospěl tedy Ježíš třicátého roku věku byl fyzicky, duševně i morálně dokonalým. Dokonalým zákonem. pravý protějšek tedy dokonalého člověka v ráji; samozřejmě před jeho neposlušností vůči zákonu Božímu. Proč dovolil Hospodin svému milému synu sestoupiti s duchovního na lidský stupeň? Proč přišel tento vůbec na svět? Nechme Ježíše odpověděti samotného.

„Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj, mzdu na vykoupění za mnohé.“ Dále pravil: „Já jsem přišel, aby život měli a hojně měli.“ (Mat. 20, 25. Jan 10, 10.) Konečně se v symbolických slovech vyslovuje: „Já jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.“ (Jan 6, 51.)

Výkupní cena.

Vykoupiti znamená tolik, co koupiti, a výkupní cena se musí s výkupem shodovati. Dokonalý člověk hřešil a ztratil vše, jen dokonalý člověk dal by, kdyby obětoval svůj život, srovnávající se cenu. Ježíš Kristus nikdy nehřešil, neb nebyl nikdy hříchy poddán. Proč měl zemřít? Apoštol Pavel praví: „Kristus zemřel za hříchy naše podle písem.“ (1. Korint. 15, 3.) Sv. Jan k tomuto dodává: „A onť jest obět slitování za hříchy naše a netoliko za naše, ale i za všeho světa.“ (1. Jan 2, 2.)

Tedy Bůh miloval svět tak, že dal svého jediného syna, by každý, kdo v něho věří, nebyl věčně ztracen, nýbrž na věky spasen; neboť neposlal Bůh syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. (Jan 3, 16, 17.)

Jako bytost Božská vstoupil Ježíš do nebes; má právo na dokonalý lidský život, který měl býti dán na

místě onoho, jež Adam ztratil. Tímto dokonalým životem a všemi k tomu patřícími právy přinesl Kristus potřebnou výkupní cenu pro vykoupění lidstva. Tak jistě jako učinil Bůh toto opatření, užije též nyní své moci k jeho splnění.

Símě.

Zajisté musíme na Boží zaslíbení poukázati, jež se nalézá v 1. knize Mojžíšově 28. kap., 14. verši. Bůh zde pravil: „Požehnání budou v tobě všechny čeledi země, a v semenu tvém.“ Zde zaslíbené požehnání jest život věčný. (Řím 6, 23.)

Zde rozumíme, že než se požehnání lidstvu dostane, toto símě dříve vyvinouti se musí. Símě zaslíbení bylo ve všech dobách lidstvu tajemstvím a jest tajemstvím podnes všem těm, kteří svá srdce neodevzdali Pánu, a nehleděli vážně porozuměti, kdo símě toto tvoří. Apoštol Pavel vyličuje símě následovně: „Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho: 'Nikoliv, a semenům', jako o mnohých, ale o jednom: 'a semenu tvému', jenž jest Kristus.“ (Galat. 3, 16.) Slovo Mesias znamená totéž. Kristus sestává z oslaveného Ježíše, z hlavy a údů jeho těla. Neb kolik z vás křtěno v Kristu, vy jste Krista oblekli. Jste-li však Kristovi, jste Abrahamovo símě a dědicové zaslíbení.“ (Galat. 3, 27. 29.)

„Onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, a tak on ve všem prvotnost držel.“ (Koloss. 1, 18.)

Vyvolení údů těla.

Kněžstvo co samotná třída, obzvláště kněžstvo novodobých směrů, neporozumělo, jak se zdá, povolání křesťanskému vůbec. Ono pojalo myšlenku, a též ji hlásá, že každý, kdo chce být vykypen, musí být členem jisté církve, čili musí přistoupiti k některému náboženskému systému; kdežto písmo sv. zase učí zcela jasně, že Bůh

4

svoji církev sobě v době od ukřižování Krista do znovu-zřízení království Božího z lidu vyvoliti chce. Toto značí, že sobě Bůh vyvolí část lidstva, jemu věrného, a ne některou světskou církev. Apoštol Pavel praví o církvi, poukazuje na církve prvorozených „jejichž jména v nebi zaznamenána jsou.“ (Žid. 12, 23.) Nikdy však nepraví: „jejichž jména v knihách církevních zanešena jsou“, neb kteří tolik a tolik peněz darovali — nýbrž jejichž jména v nebi zanešena jsou, a to jsou ti, kteří věrni jsou jemu až do smrti. Úmysl božský zcela jasně jest vyložen: Bůh zkoušel národy, aby sobě z nich vyvolil národ pro své jméno; Boží prorok k tomuto praví: „Potom se navrátím a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl. a zbořený jeho vzdělám a vyzdvihnu jej. Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali pána, i všichni pohané, nad kterýmiž jest zvyváno jméno mé, dí Pán, kterýž činí všechny tyto věci.“ (Skutk. sv. ap. 15, 14—17.)

V písmě sv. představuje čistá panna nevěstu Kristovu, pravou církev, a ženština necudná, nevěstka, máť smilstva, symbolisuje nepravé systémy církevní. Hospodin poukázal na to, že tyto dvě povstanou vedle sebe a že třída čistě, cudné panny bude od té druhé pronásledována. Pán Ježíš dal podobnoství, kde znázorňuje tyto dvě třídy v pšenici a koukoli: „Nechte, ať obě spolu roste až do žně. A v čas žně díím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromážďte do stodoly mé.“ (Mat. 13, 24—39.) Velké církevní systémy světské utvořily se v snopy, Pán však shromážďuje své vyvolené kol sebe. Na otázku, co se bude dít na konci všech věcí, odpovídá Pán: „Kterýž pošle anděly své s hlasem veliké trouby (zvěstování pravdy), i shromážďí vyvolené jeho ode čtyř větrů, a od končin nebes (církevní systémy) až do končin jejich.“ (Mat. 24, 31.) Během posledních čtyřiceti a více let byli právě křesťané shromážďováni bez rozdílu náboženství, kdežto systémy církevní spojily se a činí velké řeči o obrácení světa.

BB/SJ, tedy ještě tehdy nebyli vyhraněni a shromážďovali bez rozdílu náboženství. Dokonce tzv. Jonadabové se ani nemuseli křtít.

Strasti křesťana.

Dnes jest populárním, býti členem některého církevního svazu a připojit se některému hnutí církevnímu; muž i žena, již pak věnují těmto účelům největší část peněz, jsou nejvíce ctěni a oslavováni. Nikdy nebylo populárním, býti pravým následovatelem Krista. To vše musíme připočísti slovu Božímu, jež praví, že musíme vejíti skrze mnohá souzení do království Božího. (Sk. s. ap. 14, 22.) Ježíš Kristus pravil: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne.“ (Mat. 16, 24.) Ježíš obětoval se zcela vůli svého otce. Jeho následovatelé musí činiti totéž. Kristus trpěl, jsa pronásledován a tupen tehdejšími vůdci náboženskými. Totéž jest souzeno těm, již jej následují; neb on trpěl pro nás, zanechav nám příklad, jak jej následovati. (1. Petr 2, 21.) On pravil: „Neníť uředník nad mistra, ani služebník nad pána svého. Poněvadž hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak více domácí jeho?“ (Mat. 10, 24—25.) Dále pravil následovníkům svým: „Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť mne prve než vás v nenávisti měl. Byste byli ze světa, svět což jest jeho, miloval by; že pak nejste ze světa, ale já ze světa vyvolil jsem Vás, protož vás svět nenávidí. Pamatujte na tu řeč, kterou jsem já mluvil vám: Neníť služebník větší, nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť protiviti se budou; poněvadž řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou.“ (Jan 15, 18—20.) Potupa a pronásledování se stran náboženských vůdců, trpělivě snášené všeho, jest pravou cestou následovatelů Kristových. — „Tenť duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. A jestliže synové tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.“ (Římsk. 8, 16—17.) — „Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, spolu s ním živi budeme. A trpímeliť, budeme také s ním královati; pak-li ho zapíráme i onť nás zapře.“

4*

(2. Timot. 2, 11. 12.) **Zřízení Boží činí předchozí podmínkou k vstupu do věčné slávy zdokonalení křesťana skrze všelike utrpení.** Církev Kristova činí jen malé číslo a spolu s Kristem, její hlavou, jest povolán k vznešenému postavení v nebi dle zaslíbení, představovatí Abrahámovu sítě v zaslíbení označené jako hvězdy. Skrze to vše nechá jí Bůh projítí branami utrpení, by dokázala svoji věrnost vůči němu. — „Slušeloť zajisté do toho, pro kterého jest všecko a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil. Nebo i ten, kterýž posvěcuje i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývatí bratřími.“ (Žid. 2, 10—11.)

Dle Božího zřízení byla církev vedena cestou utrpení. Hlava i údy tohoto těla byly vždy nevině pronásledovány. Pavel apoštol praví jako jeho mistr, že vládce tohoto světa satanáš jest (2. Korint. 4, 4.), a zas čteme, že svět všecken ve zlém leží. (1. Jan 5, 19.) Vlády světské byly pod mocí ďáblíovou a sítě ďábla byly ony nástroje, kterými pronásledoval věrné Páně. Ve dnech mistrových učenci písma, farizeové a doktoři zákona, kteří tvrdili, že sedí na stolci Mojžíšově, byli ti, již tvořili vůdce v pronásledování Krista. Ježíš pravil zcela jasně, že jsou sítě hadí, čili ďáblíové.

Nejrozumnějším bylo by očekávatí, že ďábel vnukl svým nástrojům myšlenku, obvinítí následovníky Kristovy ze zločinu vzpoury (proti říši satanově). Vůdce náboženského systému židovského obvinili Ježíše Krista ze zločinu velezrady a vynutili jeho popravu. Štěpán, první mučedník, byl pro svůj věrný křesťanský život ukamenován, jsa obžalován ze vzpoury. Pavel byl z těch samých důvodů držán více než 4 roky ve vězení a na jiný způsob znásilňován. Jan byl vyloučen na ostrov Pathmos, kdež musil obléci trestanecký oděv a lámatí kámen. Světské dějiny ukazují, že praví následovníci Kristovi byli vždy týráni a mučeni.

jen splnění zaslíbení Božího, daného všem jeho věrným služebníkům a snese vše s radostí. Sv. apoštol Petr praví: „Nejmilejší, nebudíť vám divný ten příšlý na vás oheň pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. Ale z toho, že jste účastní utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo duch ten slávy Boží na vás spočívá, kterýž se strany jich zajisté rouhán, ale se strany vaší oslavován bývá.“ (1. Petra 4, 12—15.) Ježíš a jeho údy se všim tímto utrpením vyvíjí a tvoří sítě Abrahámovu, skrze které rozdá Bůh konečně požehnání své všemu lidstvu. Apoštol Pavel patře ve vidění, svém do běhu budoucnosti, zřel všecko utrpení Kristovy obce a zvolal: „Nebo víme, že všecko stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad.“ (Římsk. 8, 19—22.)

Království přichází.

Strašné války, hlad, nemoce a zoufalé zděšení národů jsou vesměs předchůdci zbudování království Mesiášova. Bůh zvěstoval skrze svého proroka: „Pohnu, pravím, všemi národy, a přijdou k žádoucím všem národům i naplním dům tento slávou.“ (Aggeus 2, 8.) Když nyní toto hnutí v postupu jest, panovníci ztrácí své koruny, aristokratické trůny se boří, slyší věrní sluhové Boží zřetelně hlas proroka: „Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to nepřipadne jinému národu, ale ono potře a konec učiní všechnem oněm královstvím, samo pak státi bude na věky.“ (Daniél 2, 44.)

Eliáš byl předobraz následovníků Kristových a Bůh jím předstřínal děje, na konci období se plnící (naznačeno: viz stranu 13. a 14.) Ve splnění tohoto protobrazu věděla třída Eliášova, že vypukne válka, a pastor Russel, jeden z jejích členů, pravil, vykládaje již 40 let

K tomu přikládáme ilustraci: Jmenovitě církev anglická stala se částečným dílem moci politické a ti, kteří vzpírali se jí sloužiti, byli pronásledováni. Blízko Londýna stojí stavba, zbudovaná na paměť lidí, kteří vzpírali se sloužiti církvi státní a byli za to tamto upáleni. John Bunyan, pokorný následovník Kristův, zdráhal se přistoupiti k státní církvi, zbudované lidskou teorií. Za to byl vyslechnut, odsouzen a do žaiáře uvržen. Tam byl k němu poslán kněz, jenž pravil: „Budete tři měsíce ve vězení. Když po tomto čase přistoupíte k státní církvi a odvoláte vše, což jste dříve tvrdil, budete propuštěn; jinak však smrti vydán.“ Bunyan odpověděl: „Můžete mne ihned usmrtiti, nikdy toho neučiním.“ Byl držán dvanáct roků ve vězení, kdež napsal Bunyanovu poutní cestu, kterážto kniha stala se pro křesťanstvo velkou útěchou a pomocí k pravému životu. O důkazu konce světa pravil Ježíš: „A tehdy vydají vás v souzení (jeho následovníky) a budou vás vraždití a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.“ (Mat. 24, 9.)

Jest známo, že doby válečné neb jiné krise vždy se využije ku vzbuzení odporu proti jisté třídě lidu. Když začala světová válka, našli se v Německu lidé, známí co badatelé bible sv., kteří prosili, by byli sproštěni služby se zbraní, z lásky a věrnosti k Bohu a jeho přikázání „nezabíješ“. Byli proto týráni, postavení do prvních řad a stali se prvními obětmi války. V Rakousku, jež tvořilo nejsilnější hradbu katolicismu, bylo jich mnoho popraveno, mnoho uvrženo do vězení. V Kanadě byli předvedeni před válečný soud, vyslýcháni, a aniž by jim byla dána příležitost hájiti se, trestáni peněžitými pokutami, neb do žaiáře uvrženi. Důvod k jejich potrestání byl, že měli bible a zpěvníky, jež již mnoho let k Božimu uctívání upotřebovali. K údivu všech občanů Spojených států nastalo v Americe velké pronásledování věrných následovníků Páně. Žádný křesťan nebude však pro toto nepraví a utrpení rozhořčen, nýbrž ve všem uvidí

jen splnění zaslíbení Božího, daného všem jeho věrným služebníkům a snese vše s radostí. Sv. apoštol Petr praví: „Nejmilejší, nebudíť vám divný ten příšlý na vás oheň pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. Ale z toho, že jste účastní utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo duch ten slávy Boží na vás spočívá, kterýž se strany jich zajisté rouhán, ale se strany vaší oslavován bývá.“ (1. Petra 4, 12—15.) Ježíš a jeho údy se všim tímto utrpením vyvíjí a tvoří sítě Abrahámovu, skrze které rozdá Bůh konečně požehnání své všemu lidstvu. Apoštol Pavel patře ve vidění, svém do běhu budoucnosti, zřel všecko utrpení Kristovy obce a zvolal: „Nebo víme, že všecko stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad.“ (Římsk. 8, 19—22.)

Království přichází.

Strašné války, hlad, nemoce a zoufalé zděšení národů jsou vesměs předchůdci zbudování království Mesiášova. Bůh zvěstoval skrze svého proroka: „Pohnu, pravím, všemi národy, a přijdou k žádoucím všem národům i naplním dům tento slávou.“ (Aggeus 2, 8.) Když nyní toto hnutí v postupu jest, panovníci ztrácí své koruny, aristokratické trůny se boří, slyší věrní sluhové Boží zřetelně hlas proroka: „Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to nepřipadne jinému národu, ale ono potře a konec učiní všechnem oněm královstvím, samo pak státi bude na věky.“ (Daniél 2, 44.)

Eliáš byl předobraz následovníků Kristových a Bůh jím předstřínal děje, na konci období se plnící (naznačeno: viz stranu 13. a 14.) Ve splnění tohoto protobrazu věděla třída Eliášova, že vypukne válka, a pastor Russel, jeden z jejích členů, pravil, vykládaje již 40 let

z prorocství, že vypukne válka v roce 1914. Slova „Bůh není v té válce“ značí, že království Boží (ve válce) není ještě zbudované. Potom následuje zemětřesení, symbol revoluce, která se v několika zemích již udála. Příští úkaz je anarchie, znázorňuje neposlušnost vůči zákonům. Tu domnívají se jisté třídy býti povolány k moci, která jim však nikdy dána nebyla. Tím povstanou velká utrpení a strasti. Pán není ani v tomto, vše jsou jen prostředky ku zbudování jeho království. Až ku konci slyšel Eliáš ku zbudování jeho království. — poselství Páně. Bůh vložil toto poselství před dávnými dobami do svého slova (bible) ku blahu dnes žijícího lidstva. Mezi lidstvem celého světa spatřujeme stále větší jitření. Vše jest zděšeno a náramně trpí, prolévajíc hořké slzy v ohromném bolu. Skorem bychom řekli, že jest lidstvo na konci své moudrosti. Kdybychom však slyšeli velkou jeho prosbu, zaslechli bychom po celé zeměkouli jedna slova: „Dejte nám spravedlivou vládu s moudrým panovníkem, by utvořili správné zákony ku blahu všech, dejte nám mír a ne války, svobodu a ne bezuzdnost, dejte nám život a ne útrapy a smrt!“ Z dávné minulosti zaznívá k nám však jemný hlas Hospodinův, který praví, že všechna tato přání se splní: „Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho — Předivný, rádce, Bůh silný, rek udatný, otec věčnosti, kníže pokoje. K rozmnožování pak toho knížectví a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolicí Davidově, a na království jeho, až je i v řad uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti od tohoto času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.“ (Izaiáš 9, 6—7.)

Jubilejní rok (milostivé léto).

Porozumění zřízení jubilejního roku, které Hospodin zavedl, vrhá jasnou zář v nejbližší budoucnost o události. Písmo sv. ukazuje zcela jasně, že národ židovský byl

národem předobrazným, s kterým Bůh více než tisíc let jednal. Zákony izraelské byly předobrazny a představovaly lepší budoucnost. (Žid. 10, 1.) Bůh nařídil Mojžíšovi zřídit soustavu sobotní, a sice v onom roce, kdy vstoupilo židovstvo na půdu Kananejské země. To bylo v roce 1575 před rokem prvním před nar. Kr. Dále měl být každý padesátý rok pro národ židovský rokem jubilejním. To vše bylo zavedeno v desátý den sedmého měsíce, v den smíření. (3. Mojžíš. 25, 1—13.) Jiná místa v písmě sv. dokazují, že národ židovský má slaviti celkem 70 milostivých let. (Jerem. 25, 11.; II. Paral. 36, 17—21.) Zcela obyčejný výpočet dovede nás nyní k daným důkazům. Sedmdesát milostivých let po padesáti letech dá sumu 3500 let. Počátek této doby jest jak víme v roce 1575 před Kristem. Tudíž 1575 + 1925 = 3500 let. V roce 1925 končí velký předobraz a počíná období nové, které nastiňoval. Čeho měli bychom v tomto období očekávat? V celém předobrazu bylo nastiňováno znovuzbudování světa. V období novém musí se tudíž vše vyplnit. Lidstvo zpět k životu přivést bude zde hlavní součástí Božské činnosti. Jak však písmo sv. píše o jistotě z mrtvých vstání Abrahama, Izáka a Jakuba a jiných věrných starého zákona, tak můžeme být jisti že tito opravdu k životu se vrátí a se vši jistotou můžeme být v roce 1925 svědky jejich návratu z objetí smrti k životu a dokonalosti, na základě čeho budou určeni k viditelným, zákonitým zástupcům nových řádů na světě.

V době, kdy bude království Boží vybudováno, bude Kristus a jeho vznešená církev, kteří dohromady mají tvořiti Mesiáše lidstva a podávati zehnaní, o které dlouho se modlilo, po kterém vždy toužilo. A potom bude mír a ne válka, jak praví prorok: „Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní národové. A půjdou lidé mnozí říkajíce: „Pojďte, a vstupme na horu Hospodinovu, totiž do domu Boha Jakobova, a bude

nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo ze Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Onť bude souditi mezi národy mnohými. a trestati bude národy silně za dlouhé časy. I zkují meče své v motyky, a oštěpy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji. Ale seděti bude každý pod vinným kmenem svým, a pod fíkovým svým a nebude žádného, kdo by se strašil, nebo ústa Hospodinova zástupu mluvila.“ (Micheáš 4, 1—4.)

Světští panovníci.

Jak jsme již prve vyložili, počíná začátek cyklu milostivých let rokem 1925. V tomto čase má být světská fáze království zjištěna. V jedenácté kapitole, ve své epistole k židům zaznamenává apoštol Pavel řadu věrných mužů, kteří před ukřižováním Páně a před vyvolením církve zemřeli. Tito nemohou nikdy tvořiti díl nebeské třídy, oni neměli nebeských nadějí; Bůh má ale něco výhodného pro ně v pohotovosti. Oni se mají vrátiti z objetí smrti a státi se panovníky tohoto světa dle zaslíbení Božského. (Žalm 45, 16; Izaiáš 32, 1; Matouš 8, 11.) Proto můžeme s jistotou v roce 1925 očekávati návrat Abrahamův, Izákových, Jakubův a jiných věrných služů Páně starého zákona, obzvláště těch, o kterých apoštol Pavel se zmiňuje k lidské dokonalosti.

Znovuzřízení.

Všichni státníci světa, političtí hospodáři, všichni myslící muži a ženy uznávají, že poměry, které panovaly před válkou, přestaly existovati a že musí být zaveden nový řád celému světu. Všichni souhlasí, že to jest období znovuzbudování a znovuzřízení všeho. Největší tíží jest, že tito muži Božské zařízení vůbec ignorují a jenom rozumem a moudrostí lidskou vše řídí. Jistotou jest, že počíná nejen znovuzbudování a zřízení několika

Sugestivní tón; čert jsem dobře prameny a někteří nesouhlasili tudíž ne "všichni"

Co jiného mohli dělat? S rukama v klíně poslechnut výstřední skupinku fanatiků hlásajících vzkříšení patriarchů v roce 1925? To by si dali. Dnes by takový stát byl naprosto ztrpěný, že naletěl šilencům.

Volební program (takové země by pak vypadal asi takto):

- Ukamenování odpadlíků 'bez selhání' (angl. "Kill them without fail")

- Udávání nejbližších lidí ze selhání následovat VRO

- Zdarma Bible, pokud budete celý život dávat dobrovolné dary (a nebudeme to nazývat splátky)

zákonů, nýbrž všech sociálních řádů. Toto znovuzřízení nekoná se zlepšením starých, sesutých systémů, nýbrž vztyčením nového, spravedlivého řádu, pod činností velkého panovníka Ježíše Krista, knížete míru. Apoštol Petr praví k tomuto: „Protož čiňte pokání a obraťte se, aby byli shlazení hříškové vaši, když by přišly časové rozvážení od tváře Páně. A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. Kteréhož zajisté musejí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí, což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.“ (Sk. s. ap. 3, 19—21.) Zkoušíme-li všechna zaslíbení od Mojžíše k Janu, najdeme, že všichni prorokovali budoucí dobu znovuzřízení starých řádů, což značí znovuzřízení všech věcí, potřebných k věčnému životu, jež člověk ztratil. Zvelebení církve v nebi není to, co člověk na počátku měl, nýbrž toto bude dáno jako odměna za její věrnost k Bohu, musí však předem tuto věrnost svým utrpením dokázati. Znovuzřízení má za účel vrátiti lidstvu vše, co ztratilo, totiž věčný život, svobodu a blaženost na zemi. To vše nám bude vráceno skrze Ježíše Krista, Mesiáše lidstva.

Písmo sv. dokazuje, že před dobou znovuzřízení věčné blaženosti nalézá se doba utrpení. Tato doba jde teď světem. Jméno Michael, dále uvedené, značí tolik co Boha představující, neb někoho jako Bůh, a to jest Kristus, vůdce našeho vykoupění. Jeho druhý příchod a zřízení jeho království byly očekávány mnoho set let křesťanstvím. Prorok Daniel praví: „Toho času postaví se Michael, kníže veliký, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času, toho pravím času, vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize. Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění ku potupě věčné.“ (Daniel 12, 1—2.)

Milióny nikdy nezemrou.

Každý díl předsevzetí Božského musí se vyplnit. Ni slabika, ani tečka nesmí chyběti. Proto jest každý sebe menší díl důležitý. Na otázku předchozích poměrů doby znovuzřízení, odpověděl Ježíš: „Nebo bude tehdy soužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude. A byt nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti.“ (Mat. 24, 21—22.) Tím dokazuje se, že bída tohoto světa skončí utrpením, jakého lidstvo nikdy neznalo a jakého nikdy již nebude. Zároveň se však podotýká, že k vůli vyvoleným utrpení to se ukončí, takže mnoho těla zachráněno bude.

Ptáme se, proč držel by Pán svoji mocnou ruku nad mnoha dušemi a chránil je, kdyby neměl úmyslu jim zehnaní? Proto, že Bůh své zehnaní ku znovuzřízení všeho zaslíbil, a proto, že zehnaní toto ihned po skončení všech útrap počne, a konečně proto, že všichni vyvolení símě Abrahamovo tvoří, proto pravil Ježíš Kristus jasně, že žije mnoho lidí, skrze které se zehnaní to podáváti bude. Samozřejmě, že tito muži radostně poslání své přijmou a ve všem poslušni budou, ku vrácení všeho, co Adam ztratil, totiž věčný život, svobodu a blaženost. Prorok Boží dokazuje vše toto svými slovy: „Nebo stane se po vši zemi této,“ praví Hospodin, „že dvě částky vyhlazeny budou a v ní zemrou, a třetí v ní zanechána bude. A i tu třetí uvedu do ohně, a přezenu je, jako se přehání stříbro a vyzkouším je, jako zkoušeno bývá zlato. Každý vyzvatí bude jméno mé a já vyslyším jej.“ Řeknu: „Lid můj jest“ a on dí: „Bůh Hospodin jest Bůh můj.“ (Zachar. 13, 8—9.) Tato slova podávají důkaz, že jedna třetina lidstva zůstane na živu a bude tvořiti národ Boží a Bůh sám bude nad jejím osudem bděti.

Podržíme-li v paměti, že to, co Adam ztratil, zemský domov, lidský život a jej provázející požehnání, a že právě

"IHNEĎ" ...napsáno před 100 lety.

tato požehnání to jsou, která Hospodin zaslíbil člověku navrátití, pak můžeme rozumět slovům proroka Davida: „Blahoslavený, kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin. Hospodin ho ostřeže a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá libosti jeho nepřátel.“ (Žalm 41, 2—3.) Zde zcela jasně jest psáno, že těm, již ve dnech utrpení spravedlně činili budou, požehnáno bude.

Jak mohou žít věčně?

Systemy církevní hlásají, že jen ti, kteří jsou jejich členy, spasení býti mohou. Písmo sv. však nikde se o tom nezmiňuje a Ježíš Kristus nikdy neorganizoval věřících. Pravá církev jest jen malé stádo, které království Božího dědití má a které dědictví ostatní svět neobdrží. K vyvoleným samotným pravil Ježíš: „Neboj se, ó maličké stádo, neboť se zalíbilo otci vašemu dáti vám království.“ (Lukáš 12, 32.) Ježíš nezemřel jen pro ty vyvolené, nýbrž pro všechno lidstvo. Apoštol Jan praví: „Onť jest oběť slito-vání za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za všeho světa.“ (1. Jan 2, 2.) O velkém vykupiteli uvažuje, pravil apoštol Pavel: „Ale toho Ježíše, který maličko nižší byl nežli andělé, vidíme pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všechno, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil.“ (Žid. 2, 9. 10.) Tak vidíme, že zemřel Ježíš pro všechny a ne pro část lidí. Zase praví apoštol: „Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží, a lidský, člověk Kristus Ježíš. Kterýž dal sebe samého za mzdu na vykoupení za všechny na osvědčení časem svým.“ (Timot. 2, 5. 6.) Z tohoto bodu písmo sv. jest viditelné, že ve vhodném čase bude museti každý slyšeti, co Ježíš Kristus pro něho učinil a že každý musí poznati plán Boží ku vykoupení lidstva. Zase praví apoštol Pavel: „Nebo odplata i za hřích jest smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši,

Pánu našem.“ (Římsk. 6, 23.) Bez dárce a bez příjemce nebylo by daru, a k darování jest zapotřebí znalosti obou. Jinými slovy dárce musí příjemci dar rozumně podati, a ten druhý musí míti rozumného pochopení, než jej přijme. Bylo by tedy lidstvu nemožným přijmouti dar věčného života dříve, než se mu podá. Tento podá se mu však v čase Bohem určeném, a plán Boží ukazuje, že tento čas přijde, jakmile se simé vyvinulo a království Boží zřízeno jest. Pak bude každý moci poznati, že existuje výkupní plán a že jest mu jen, jej přijmouti a žítí. Před přijmutím božského plánu jest však třeba poznání a nyní teprve víme, proč ďábel a jeho oddaní tak pilně kladou lidstvu překážky v poznání pravdy. Jakmile bude však království Boží zřízeno, bude odňata ďáblu moc, by nesváděl nadále lidstvo. Pak pozná každý pravdu, neb žádný mu v tom nebude brániti. (Zjev. sv. Jan. 20, 1—4.) Pak bude lid pravdě rozumět a žádný nebude porozumění překážet.

Kladné zaslíbení.

Slovům Kristovým musí se dáti plná moc a síla, neboť on nemluvil jako člověk. Kristus mluvil a v Bohem určeném čase musí se jeho slova splnit. Ježíš řekl zcela zřetelně: „Amen, amen, pravím vám, bude-li kdo zachovávatí slovo mé, smrti neuzří na věky.“ (Jan 8, 51.) Jak jsme již uvedli, nemůže žádný zachovávatí slova jeho, dokud jich neuslyší a nemá jich plné poznání. V období evangelia byli to jen křesťané, kteří měli tohoto poznání a všichni z těchto, kteří slova Kristova zachovávali, budou odměněni věčným životem na stupeň Boží. (Zjev. 2, 10.) Ostatní lidstvo jim neporozumělo, nemůže je tudíž zachovávatí; budou je však v jistém čase po zřízení království slyšeti. Potom stane se, že každý, kdo bude zachovávatí slov Božích, smrti nespátrí. Tato zaslíbení by Kristus nedal, kdyby je nechtěl svého času splniti. On zase pravil: „A každý, kdož jest živ a věří

ve mne, neumře na věky.“ (Jan 11, 26.) Věříme tomuto výroku mistrovi? Když tomu tak jest, pak máme (až přijde čas, kdy se to svět dozví) všichni, kteří věříme a zákona Božího poslušní jsme, kladný výrok Ježíšův, že nikdy nezemřeme. Jen ze stanoviska toho, že staré řády, starý svět končí a se ztrácí, že rokem 1925 vrátí se staří věrní starého zákona, a že počíná období řádů nových, můžeme tvrditi, že milióny žijícího lidstva nikdy nezemrou; zejména vzato ze stanoviska Bible, která dokazuje, že mnoho miliónů v roce 1925 žítí bude věčně.

To neznamená samozřejmě, že žádný nezemře, neb mnoho lidstva bude se zdržati Božího zákona uposlechnouti; oni však, kteří zlými byli a obrátí se a činí budou dobře, žítí budou. To vše předpověděl prorok Boží: „A když by se obrátil bezbožný od bezbožnosti své, kterouž činil, a činil by soud a spravedlnost, tenť duši svou zachová při životě. Nebo prohlédl a odvrátil se ode všech přestoupení svých, jichž se dopouštěl, jistě žef živ bude a nezemře.“ (Ezechiel 18, 27. 28.)

Návrat k mládí.

Hospodin dal ve své dobrotě lidstvu mnoho obrazů a podobností o svém velkém plánu. V knize Jobově podává nám obraz o dokonalosti člověka, jeho pádu, vykoupení velkým vykupitelem a znovuzřízení. Při počátku znovuzřízení bude zajisté mnoho starých lidí, kteří budou poblíže smrti. Avšak ti, kteří budou o velké oběti vykoupení slyšeti a uposlechnou — přijmou svého spasitele —, vrátí se zpět ve své mládí; oni budou učiněni dokonalými tělesně i duševně. K tomuto citujeme slova proroka: „On (Hospodin) zachoval duši jeho (člověka) od jámy a život jeho, aby nepadl na meč. Tresce i bolesti na loži jeho a všechny kosti jeho násilnou nemocí, takže sobě život jeho oškliví pokrm a duše jeho pokrmy nejlahodnější. Hyne tělo jeho patrně a vyhlé-

dají kosti jeho, jichž nebylo prve vidati. A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran.“ Zde dává se nám jasně popsání umírání pokolení lidského osobně i v celku. Dále ukazuje prorok, jak zazní člověku zpráva o vykoupení a jak se dozví o výkupní oběti. Pokračuje, praví: „Však bude-li míti anděla vykládače jednoho z tisíce, kterýž by za člověka oznámil pokání jeho; Tedy smiluje se nad ním a dí: ‚Vyproš jej, ať nesestoupí do porušení, oblíbil jsem si mzdu vyplacenou‘. I omládne tělo jeho nad tělo dítěte, a navrátí se ke dnům mladosti své.“ (Job. 33, 18—25.)

Když vyhnal Bůh Adama z ráje, pravil: „Pročež nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také se stromu života, a jedl by i byl by živ na věky, vyžeňme jej.“ I vypustil jej (Adama) Hospodin ze zahrady Eden, aby dělal zemi z níž vzat byl. A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostřihali cesty k stromu života. (1. Mojš. 3, 22—24.)

Slovo Boží nám ukazuje, že kdyby byl Adam zůstal v zahradě „Eden“ živě se potravou, kterou mu zahrada poskytovala, dále by byl žil.

Vyknutý nad ním rozsudek byl pak na něm vykonán tím, že musil se živiti nedokonalou potravou. Zdá se tedy býti dokonalá potrava nejhlavnější potřebou k věčnému životu lidstva.

Po zbudování království Božího bude pak zajisté Mesiáš starati se o dokonalou potřebu potravin. Tak bude při počátku znovuzřízení sedmdesátiletý muž znovuzdraven ve stav fysického zdraví a duševní rovnováhy. Pán sám jej poučí jak má jísti, co má jísti a jakým životním poměrům zvyknouti si má; především jej poučí o pravdě, jak má mysliti a mysl upírati k svatým věcem. Tímto vážným postupem znovuzřízení a uzdravení lidstva vrátí se člověk řízením Božím v dny svého mládí a bude žítí věčně, aniž by spatřil smrti.

Vzkříšení.

Nejen ti, kteří na počátku znovuzřízení žítí budou, mají naději na život, nýbrž i všichni mrtví mají se vrátit z objetí smrti a mít tuto naději a býtí vrácení životnímu pořádku. Velký náš mistr pravil: „Nedivtež se tomu, neboť přijde hodina, ve kterouž všichni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho.“ (Jan 5, 28—29.) Pavel praví zřetelně, že to bude vzkříšení z mrtvých, spravedlivých i nespravedlivých. (Sk. s. ap. 24, 15.) Ve svém stručném důvodě v 1. Kor. 15. dokazuje apoštol Pavel, že z mrtvých vstání Kristovo ručí nám zato, že každý mrtvý vzbuzen bude a pravdy pozná. Pak praví: „Proto že určil den, v kterém souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze toho muže, kteréhož k tomu ustanovil, slouže k víře všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých.“ (Sk. s. ap. 17, 31.) Toto vše jsou důkazy, že v době panování Mesiášova bude dána každému vhodná a nestranná příležitost k dosáhnutí věčného života, svobody a blaženosti.

Oni udatní hrdinové, kteří na bojištích skonali, nenalézají se v nebi ani v plamenech pekelných, jak učí křesťanská církev. Oni neztratili tělo, aby jako duchové vznášeli se ve vzdušné říši světské, jak učí spiritisté. Oni jsou mrtví a čekají svého vzkříšení k novému životu. Oni budou vráceni v náruč svých drahých a budou mít příležitost, přijmouti podmínky nových řádů k věčnému životu. Mnoho hodných matek proplakalo nescetné noci pro své drahé, kteří zemřeli v dálné cizině na bojišti. Leckterá nevěsta, otec, i mnohé děcko byli postiženi velkým hořem války, bídy a smrti.

Příležitost kněžstva.

Jaká krásná příležitost naskytla se kněžstvu v posledních šesti letech, plných strašných utrpení! Jak byla však tato příležitost nepoužita a zanedbávána. Všichni kněží měli vyhledávati příbytky a rodiny, kde plnil pláč

Božského, o budoucnosti, ve které září nám dar věčného života, blaženosti, svobody a míru, který bude veškerému lidstvu nabídnut.

Přicházející velká radost.

Adam měl a ztratil život, svobodu a blaženost. Tyto věci vykoupil nám Ježíš zpět svou vlastní krví. V době svého panování dá všem zajatcům smrti a všem, již vězí v poutech velkého protivníka, svobodu. Takto bude panovati po celé zemi svoboda, jak prorok Boží dokazuje: „Aj služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož si libuje duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude. Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, aniž slyšán bude vně hlas jeho. Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího neuhasí, ale soud podle pravdy vynášeti bude. Nebude neochotný, ani přísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávají budou. Tak praví Bůh silný Hospodin, kterýž stvořil nebesa a roztáhl je, kterýž rozšířil zemi i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchati lidu na ní, a ducha těm, již chodí po ní. Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu a za světlo národům. Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách.“ (Izaiáš 42, 1—7.)

Již dříve jsme podotkli, že Pán chce všem poslušným pod jeho velebností plnou vládou darovati věčný život. S tímto darem a všemi jinými dary bude spojena věčná blaženost — blaženost nekonečná. Vnuknutím ducha sv. napsal prorok Boží, následující slova: „Osvobození Hospodinovi (celé lidstvo) se vrátí (ze stavu poroby) — — — přijdou na Sion s zpěvováním, a veselí věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselí dojdou, zármutek pak a úpění uteče od nich.“ (Izaiáš 35, 10.)

Dále popisuje prorok v krásné své řeči, jak země sama bude vhodným sídlem lidstva; poušť a neúrodné lány

dny a noci, pláč pro ztracené milé, kteří se nevrátili zpět a ukončili život svůj v cizině. Všechny tyto měli kněží navštívit a je těšiti poukazem na krásné zaslíbení Boží a ne je vésti na bludné cesty bez útěchy. Plačící matce měli říci: „Takto praví Hospodin: . . . „Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš mít mzdu za práci svou, neb se navrátí ze země nepřátelské. Jest pravím, naděje, že se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje.“ (Jerem. 31, 15—17.) „Země nepřítel jest země smrti, protože smrt největší nepřítel jest. Pán ale zavolá všechny zpět, kteří v tento stav odešli a během svého panování smrt zahubí.“ (1. Kor. 15, 25—26.)

Výzva kněžstvu.

Nemám v úmyslu kněžstvo činiti směšným, ne já chci je naopak prositi, by důstálo v dnešním těžkém čase své povinnosti vůči lidstvu. Jen napomenouti chci je, že ležící nenařídil obrácení světa, jako též nenařídil, by věřící byli organizováni, by kněžstvo vybíralo spousty peněz, by jinověrci byli pronásledováni, nýbrž Kristus pravil: „Duch panovníka Hospodina jest nade mnou, protože pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych ovázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře. Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvílicí, abych způsobil radost kvílicím Sionským, a dal jim okrasu místo popele, olej veselí místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.“ (Izaiáš 61, 1—3.)

Nikdy nebylo tak výhodné doby jako nyní, výhodné k potěšení plačících. Proč nemá se lidstvu ukázati a vyložití krásné slovo Boží, proč nemá se lidstvo poučiti o době utrpení a o blízkosti zářícího slunka království

Dojemné
= ('
Podle jakého
soudu soudíš,
budeš souzen...

jak růže budou kvéstí a prameny počnou prýštit uprostřed pouště; země vydá své úrody, všecko bude Hospodina chváliti za splnění jeho zaslíbení. Toto jest zlaté období, o němž proroci mluvili a žalmista zpíval. Dnes badatel slova Božího vidí však již, jak se brány veškeré této slávy otvírají; že počíná život věčný. Hleďme vzhůru, jásejme, osvobození stojí přede dveřmi.

Vrhol velebností a slávy.

Mesiáš, Kristus, ve své velkolepé slávě bude tvořiti novou, neviditelnou moc; proto se nazývá v písmě sv. novými nebesy. Na světě organizovaná spravedlivá vláda bude to, o čem se písmo sv. zmiňuje jako o nové zemi — o světském stavu království Páně. Apoštol Petr praví, že věrní sluhové Boží vyhlíží po takových nebesích a nové zemi, ve které spravedlnost vládne. (2. Petr. 3, 13.)

Když sv. Jan své vyhnanství na ostrově Pathos ztrávil, odměnil jej Pán svým navštívením a dal mu vidění (zjevení) které se nazývá „Zjevení sv. Jana“: „A viděl jsem nebe nové (neviditelně panující mocnosti), a zemi novou, (organizovaná společnost). Nebo první nebe a první země (starý pořádek) byla již nebylo. A já Jan, viděl jsem město svaté (království Mesiášovo), Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravené jako nevěsta ženichu svému. I slyšel jsem hlas veliký, že nebe řkoucí: „Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlit bude s nimi, a oni budou lid jeho, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly. I řekl ten, kterýž seděl na trůně: „Aj nové činím všecko“. I řekl mi: „Piš. Nebo jsou tato slova věrná a pravá.“ (Zjev. 21, 1—5.)

Nikdo nemůže toto vše zapírati, nemůže zapřítí tohoto velikého zaslíbení, na základě kterého panovník Mesiáš v čase svého panování potře smrt; čmž přestane bol,

Kniha Jobova.

33, 14—30. Elihu, ne jeden z tří těšitelů Jobových, kteří Bohem byli káráni, nýbrž čtvrtý, jiný, jehož slova se zdají být Bohem spravována, uvádí naši pozornost na skutečnost, že Bůh během této temné noci vícekrát lidstvo varoval, takže člověk ve svém vyznání během tohoto období vidí často rozličnou tvářnost, že žijeme ve dnech Božího hněvu a že se nám oči i uši otevírají. Nebude dále lidstvu dovoleno, svým vlastním plánům následovat. Potom následuje vyprávění o člověku nemocném, o jeho bolestech, nechuti, ztrátě těla se všemi známkami rozpadnutí. Pak prohlašuje, že v době druhé přítomnosti Páně, anděla zákona nové smlouvy, představitele Páně ve svém charakteru, Bůh bude nemocným milostiv, snad takto: „On nepotřebuje zemřít, vždyť bylo za něho dáno výkupné; bude-li svých hříchů litovati, bude zase mladým a bude věčně žít.“

38, 11—15. Vše zlé smí dojít jen jistěho stupně. Zde ukazuje se jeho konec příchodem jitra. Když toto přijde, ve slovech 14. verše, slyšme krásný libý zvuk radosti a vítězství, jak v novém rouchu vše stojí oděné. Vše bude obnoveno a smrt pomine.

42, 12. Jobovy zkoušky představují zkoušky lidí, kteří dobu anarchie prožijí.

Žalmy.

- 2, 1—12. Tento žalm poukazuje obzvláště na dnešní den.
4, 3. Druh lidí, již přežijí dobu anarchie.
5, 3—7. Tuto modlitbu měli by se modlit všichni, aby nebyli zatraceni.
5, 11. 12. Ti, které Pán zachová a v době utrpení jim požehná, nebudou musiti zemřít.
6, 4. 5. 9. Davidova modlitba, z mrtvých být vysvobozen, a daná odpověď vzmuzí milióny nyní žijících.
7, 9. 10. V tisíciletém období vezme bezuzdnost konec a spravedliví budou vykoupeni, zachráněni a zachováni.
8, 1—9. Původní úmysl Boží byl, aby byl člověk pánem pozemskosti a jeho říše na zemi; tento plán jest zde vyložen. Též jest zde vyložen úmysl, člověka zkoušeti a zachováti.
9, 9. 10. Toto zaslíbení platí obzvláště pro ty, již budou žít v největším utrpení.
10, 16. Až národy této země zahynou, nebude již nikdo, kdo by zahynul, nýbrž všichni budou žít. Logika...
11, 6. 7. Až všichni bezuzdní zahynou, budou všichni druzí žít.
13, 3—6. Zvláště hodící se modlitba pro nyní žijící.
15, 1—5. Po čase utrpení zůstane jen jedna hora, království Boží; předobrazena horou Moria. Tento žalm ukazuje, kdo tam bydletí má.

- 72, 2—7. Rozslápnutí ďábla, velkého utiskovatele, značí konec jeho moci, moci smrti. Nynější stav lidstva podobá se žnuté trávě. Lidstvo nalézá se na cestě k smrti, ale návrat Krista přinese mu život, jak dešť požatě, umírající trávě. Požatá tráva neumírá, resp. z kořenu vychází nová a jeho prosba bude vyslyšána.
72, 12—14. Ubohý svět má zapotřebí vysvobození z objetí smrti a jeho prosba bude vyslyšána.
72, 16. Zde se slibuje zase věčný život všem ve městech žijícím.
76, 8. 9. Nyní v den soudu uchrání Pán vše dobré.
82, 1—5. Důkaz o konci světa.
84, 11. Proto, že nadešel pravý čas, nebude Bůh se zdráhati těm, kteří přesně žijí, dáti věčného života.
86, 9. Až přijde pro mrtvé národy doba, předstoupiti a vyzvati Boha, nebudou pak milióny žijících umíratí.
89, 15. Zvuk jásotu značí příchod krále, který nejen mrtvým, ale i živým život přinese.
90, 3. V krátkosti nebude musiti žádný jíti do zatracení.
92, 9—12. Až přestanou nepřátelé Páně žít, budou moci jeho přátelé žít a kvéstí jak palmy.
94, 20—23. Až Pán všechny zlé vyhubí, zvláště ty, kteří jednájí proti jeho zákonu a jeho pravdu zneuctívají, budou moci nevinní spokojeně žít.
96, 1. 10—13. Nová píseň jest, že přichází Pán, aby dal život všem, živým i mrtvým.
97, 1—6. Důkazy o konci světa. Až budou všichni národové uctívati Pána, až jej budou znáti, nebude musiti nikdo zemřít.
98, 2. Zde ukazuje se plná evangelisace světa. Při příchodu této doby nebude smrti.
100, 1—5. Až všechny země ve chvále Hospodinově se spojí, nebude smrti. Takže až země vedení svědků Jehovových?
101, 5—8. Až ustanou pomlouvači, všichni pyšní, plní podvodu, a všichni zlí žítí, pak mohou ti věrní s dokonalým srdcem žít spokojeně.
102, 19. 20. 28. Důkaz, že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.
103, 19. Když bude království Páně vládnouti přese všechny, nebude musiti žádný zemřít.
104, 5. Země jest souzeno, býti domovem žijících a ne mroucích.
104, 35. Až nebude zlých, budou moci dobří spokojeně žít.
107, 11—16. Naši prarodiče v ráji neuposlechli rozkazu Božího, jeho rady, a padli v hřích, v klatbu smrti. Zde ukazuje se, jak budou vysvobozeni z klatby té, jak budou roztrhána pouta a rozbity brány a železné závozy hrobu.
107, 24—31. Zde máme obraz dnešních poměrů, naznačujících, že končí svět. S tím spojen jest výrok, že Pán mír a život přinese v bezradnost a utrpení.

Cože?!? →

- 16, 11. Podobenství o ovčích a beranech v Mat. 25, 31—46. ukazuje, že oni na pravici nového krále nezemrou, jak zde podotknuto.
17, 4. Zvláště vhodná slova pro některé nyní žijící.
18, 12—14. Známký, že konec světa se blíží, jsou viditelná.
22, 27. 28. Až všechny národy světa budou se modlit k Hospodinu, nebudou musiti umíratí. Pán, co panovník, jest přede dveřmi.
24, 3—5. Zde se naznačuje kdo bude bydletí v království Božím.
25, 12. 13. Zaslíbení pro milióny nyní žijících, kteří nikdy nezemrou.
27, 1—14. Tento žalm zdá se býti pramenem útěchy pro trpící lidstvo v dnešní době.
30, 1—12. Tento žalm radosti hodí se pro milióny nyní žijících, by je vedl k věčné radosti.
31, 22—24. Vhodná slova pro ty, již budou zachováni.
32, 6—11. Jiná slova, dnešním poměrům přiměřená.
33, 18—22. Zaslíbení, že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.
34, 11. 12. Slova pro milióny dnes žijících.
35, 9. 10. Na konci utrpení vysvobodí Pán lidstvo z moci onoho, který jest silnější než lidstvo.
36, 7—10. Slova pro milióny nyní žijícího lidstva, jež nikdy nezemře.
41, 1—3. Zaslíbení, že milióny nyní žijícího lidstva nikdy nezemrou.
45, 16. 17. Křížata budou v celé zemi a jeden národ, a všichni budou chváliti Hospodina, a nikdy nezemrou.
46, 1—11. Tento žalm poukazuje na konec světa.
47, 7. 8. Když bude Bůh králem země a nyní ještě žijících pohanských národů, bude rozdílet všem milost.
49, 7. Ale Bůh vyhlédí jednoho, jenž by mohl dáti výkupnou cenu.
53, 6. Radost bude na straně žijících.
55, 22. 23. Zničení mužů krve a podvodu, spojené s provoláním, by spravedliví vytrvali, dokazuje, že někteří nezemrou.
59, 16. Boží milost a moc vysvoboditi z objetí smrti se objeví na počátku tisíciletého období.
60, 2—4. Důkazy o konci světa.
65, 5. Bůh ještě není útočištěm světa, až jím však bude, nebude smrti.
66, 4. Až se bude modlití svět k Bohu, nebude smrti.
67, 1—7. Boží záchrana oznámí se všem národům. Tento celý žalm vztahuje se na dnešní poměry.
68, 1—3. Zničení nezákonných znamená, že spravedliví nebudou zničeni, nýbrž obsah hlásá, že se radovati budou.
67, 35. 36. Tato slova zdají se naznačovat, že jistí Židé budou mít stále dědictví v této zemi, a o to dědictví se budou s jinými dělit, vztahem k nyní žijícím.

- 110, 3—6. Zde ukazuje se pokošení národů v den Páně a jeho moci. Pokošení přináší život. Poslední verš dokazuje konec světa.
112, 4. Největší světlo, jež může lidstvu v této zemi tmy zaslítni, jest v záři spravedlnosti, která smlouvaná přináší.
113, 3—8. Důkaz, že Pán bude všude chválen, a že někteří chudí, poctiví z lidu, obdrží místo mezi překonavateli starého zákona.
115, 16—18. Vhodná slova pro milióny nyní žijících.
116, 6—9. Pán uchrání některé před cestou do hrobu.
118, 15—23. Nezemru, nýbrž žítí budu věčně, jest dnešní slovo.
119, 119. Zatracení bezbožných značí život zbožných.
119, 144. Ujistění dalšího života pro moudrého, Boha se bojcího.
125, 4. 5. Kteří na nepravých cestách kráčí a nepravost činí, budou zatraceni, všichni druzí vysvobozeni.
139, 24. Spravedlivým bude ukázána pravá cesta.
140, 11—13. Muž činící násilí bude mužem zlého jazyka zatracen, spravedliví budou žít věčně.
145, 9—21. Verš dvacátý jest nejlepším důkazem toho, že ti, kteří Boha milují, nezemrou, nýbrž žítí budou, až nespravedlivé Bůh zvrhne. Obsah celý toto dosvědčuje.

Kniha přísloví.

- 2, 20. 21. Přímý důkaz, že někteří žítí budou dále.
3, 1. 2. Zde se slibuje některým dlouhý život v míru a tento mír a život budou trvati věčně.
3, 13—18. Dlouhé dny a strom života jsou některým zaslíbeny.
11, 31. Mnozí spravedliví budou odměněni věčným životem. Až přijde čas, milióny žijících nezemrou.
29, 2. Všichni budou se radovati z Kristovy spravedlnosti a budou věčně žítí.

Kniha Kazatel.

- 1, 4. Bůh zřídil zemi co trvalý pobyt lidstva; třeba že nyní ještě jedno pokolení po druhém umírá, přes to přece má smrt pomínouti, jak písmo sv. dokazuje.

Píseň Šalamounova.

- 2, 8—13. 17. Důkaz o konci světa a příchodu vesny světa, naděje v život.
4, 6. Vztahuje se na svítání dne života pro svět.
5, 9. Bádati jest prvním krokem k slyšení, a slyšení jest první krok k životu. Tento obsah leží v nejbližší budoucnosti.

Izaiáš prorok.

- 1, 9. Jelikož vkládá pastor Russell třetí verš na veškeré křesťanstvo, můžeme jej vložit i v milióny žijících, kteří nezemrou, avšak jen malý zbytek tvořiti budou oproti bilionům mrtvých. LOGIKA?

- 1, 19. Odměna za dobrou vůli jest věčný život.
 1, 24—31. **Důkaz o konci světa;** zlí jsou souzeni a **soudcové (dárce života) znovuzřízení.**
 2, 2—4. Až přijde čas, kdy sobě přáti budou [národové být] spojeni s Bohem, přestane smrt.
 2, 7, 8. **Důkaz o konci světa.**
 2, 11. Až bude Hospodin v srdcích lidu povýšen, přestane smrt.
 2, 20. **Důkaz o konci světa.**
 3, 5. **Důkaz o konci světa.** Přirovněj k Timot. 3. „V posledních dnech bude tíže a utrpení“ atd.
 3, 10. Spravedliví budou požívati ovoce svých vlastních činů.
 3, 12. **Ku konci období budou kněží klamati národ. To jako VS?**
 4, 2—5. **Přímý důkaz, že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.**
 5, 7. **Důkaz o konci světa.**
 6, 13. **Poukáz na tu možnost, že as jedna desetina bude zachována na živu. To je dostižné?**
 8, 21; 9, 7. **Důkaz o konci světa a příchodu věčné doby míru, ve které smrt přestane.**
 11, 4—9. Nic se nesřítí, ni zkazí, smrt přestane.
 11, 12—16. **Důkaz o konci světa.**
 12, 1—6. Když bude lidstvo vážit vodu ze studny života, bude též vážit sobě prorocví.
 14, 7. Pokoj ode všech nepřátel i od smrti jest zde slíben.
 16, 5. Když spravedlnost bude vládnouti světem, nebude museti nikdo zemřítí.
 18, 3. Sedmá trouba značí milostivé léto světa, konec smrti a umírání.
 19, 21—25. Zde se líčí vyléčení hříchem nemocného světa.
 21, 12. Doba ptaní se světa po Bohu jest počase utrpení.
 24, 6. **Přímý výrok, že část lidí přežije bouře utrpení, valící se zemí.**
 24, 16—23. **Důkaz o konci světa.** Velebné panování knížete míru bude ohlášeno.
 25, 6—12. Tučná hostina jídel jest připravena. Smrt jest odsouzena, přemožena na vždy.
 26, 9. Obyvatelé světa naučí se spravedlnosti, až soud Páně zemí zastihne.
 26, 19. Až vydá země své mrtvé, nebude musiti nikdo již zemřítí.
 27, 1—6. **Důkaz o konci světa.**
 27, 12, 13. Sedmá trouba naznačuje konec smrti.
 28, 18. Svaz s hroben bude ukončen, nikdo již v něj nevejde.
 29, 19—24. Mírní svoji radost zvětší, neztratí; všichni, i ti zlí, poznají pravdu a spravedlnost.
 30, 26. Hospodin škod svého národa obváže.
 32, 8. V šlechetnosti bude pokračovati šlechetný.

- pro které život svůj obětoval, aby žili, také oni neměli příležitost k žití, které jim vykoupil.
 54, 3. Símé Kristovo, t. j. Israel, má míti národy. Není Božím úmyslem, že toto má být mrtvé dědictví.
 55, 3. Slyš, a **duše bude žiti; nikdy nezemře. Duše nikdy nezemře?**
 55, 7—13. Bůh odpustí hojně zlým, vrátí-li se k němu po dni hněvu.
 56, 6—8. Zde vylučuje se smíření celého světa, živých i mrtvých — sbírání ostrčených.
 58, 11. Spravedlivý podobá se prameni.
 60, 1—13. Toto celé popisuje krásu vysvobozeného Izraele a shromáždování sil vykoupených pokolení pod jeho prapor. Vjímá živé i mrtvé.
 60, 18. Nebude v zemi ničen více.
 60, 21. Všichni spravedliví budou tvořiti jeden národ a nebudou musiti mřítí.
 61, 1—5. Díl příkazu církví jest, světu pomoci a jemu dáti okrasu na hlavu místo popela, radosti a ne smutku; a konečně obláci lidstvo v roucho slavné a ne smuteční, **neb „milióny žijících nezemrou“, má se světu dáti vědět.**
 62, 10. Připravuje se nyní cesta k věčnému životu; ti, již jí kráčeti budou, nezemrou.
 65, 8. Skrze vyvolené své nezahubí Bůh lidstvo.
 65, 17. Bude to nová země, na níž lidstvo nebude zmlirati.
 65, 21. Domy a vinice budou vlastnictvím národa, jenž nebude musiti jich zanechatí a zemřítí.
 66, 18, 19. Až všichni národové slávu Boží uzří, budou žiti též milióny, jež jí také zří a nezemrou. Sláva Boží jest jeho láska, milost a slitování.
Jeremiáš prorok.
 3, 12, 18. Izrael bude míti poznání a nebude dále choditi se zlým srdcem. To bude především živým i mrtvým pak pravdou, kteří budou Izraelští.
 4, 12. Všichni národové budou sobě žehnati, až stanou se síměm Izraelským a všichni budou patřiti na slávu Boží, nikdy neumírajíce.
 8, 14. **Důkaz o konci světa.**
 15, 19—21. Tělesný Izrael bude státi před Bohem v čase utrpení a bude vysvobozen ode všech nepřátel. Toto **vjímá milióny dnes žijících.**
 16, 15, 18. **Důkaz o konci světa.**
 16, 19. Všechny národy přijdou k Izraeli, by poznaly pravdu, již jest zapotřebí k životu v novém období.
 18, 7, 8. Každý národ, který se vrátí, bude ušetřen od předpovědaného trestu.

- 32, 15—18. Národ Boží bydleťi bude na bezpečném místě.
 33, 2. Hospodin stane se mnohým záchranou v čase utrpení.
 36, 6. V čase Páně bude sláva a zachránění.
 33, 16. Hledej mir, hleděj spravedlnost, a **nikdy nezemřeš.** **Taková slova používá Satan...**
 33, 22. Hospodin nás zachrání. Toto může nyní některými býti kázáno.
 33, 24. Neřekne obyvatel: „Jsem slabým“.
 34, 16, 17. Lidstvo bude bydleťi od pokolení k pokolení dle času, kdy porazím slovu Páně.
 35, 1—10. Obsahuje myšlenku fysického znovuzřízení těch, kteří nyní jsou slabí, slepi, hlubi a chromi, a z jejich umírajícího stavu ve věčnou radost vejdou.
 40, 1—5. Zde zobrazují se velké sociální přeměny a srovnání všech křivých a drsných míst země. Všechno tělo, živé i mrtvé, bude viděti velebnost Hospodinovu, a dozná krásu a moc nekonečné lásky jeho.
 41, 1. Národové obnoví své síly. **Ony nemusí zemřítí.**
 41, 17, 20. Zde ukazuje se dokonalost země, jako stálého domova lidstva, s jejím pozhennáním, životu lidskému potřebným.
 42, 1—7. Až přijde pro Pána doba vysvoboditi vězně z vězení, přestane smrt a umírání.
 42, 16. Tato cesta znovuzřízení bude pro lidstvo novou cestou, cestou života a ne smrti.
 45, 8. Zdar i život budou prýštiti ze země, pod pozhenným panováním nových nebes.
 45, 17—19. Židovstvo nemá býti zahanbeno, svět jest bez konce. Bůh stvořil zemi k věčnému pobytu lidstva.
 45, 22—24. Všechny končiny země mají býti spaseny v spravedlnosti a moci.
 49, 6. Je-li Hospodin pro spasení až ku končinám země, znamená to spasení pro živé i mrtvé.
 49, 8. Země má býti zbudována a její zničené dědictví rozdáno. Boží smlouva jest, národům žehnati v milosti.
 49, 13. Hospodin bude míti s truchlícím lidstvem smlouvání.
 50, 2. Kdo jest stavu říci, že Hospodin nemá moci lidstvo zachrániti před smrtí?
 51, 6. Boží záchrana bude věčná.
 51, 11. Starost a vzdychání přestanou. **Někteří odpadlíci jsou SMUTNÍ...**
 51, 21—23. **Smutní nebudou píti z kalicha Božího hněvu.**
 52, 10. Až budou končiny země viděti záchranu Boží, bude tato pro živé i mrtvé.
 52, 15. Kropení mnohých národů kví nové smlouvy značí jejich záchranu a život (angl. překlad).
 53, 11. Kristus nebyl by spokojen, dokud by nepřišel čas, kdy ti,
 6

- 23, 34. **Důkaz o konci světa.**
 24, 6, 7. Izrael (a jím s ním) bude zřízeno a ne zboženo; ono bude zasázeno a ne vytrháno.
 25, 11, 12. Vztah na sedmdesát milostivých let, které lidstvo prožije, než vkročí do zaslíbené země. Těchto 3500 let počalo vstupem židovstva do zaslíbené země v roce 1575 př. Kr. na jaře, **bude končiti na jaře r. 1925 po Kr. To značí, že r. 1925 bude poslední milostivým letem a protiúkazem, jako milostivé léto znovu zřízeného světa.**
 29, 14. **Důkaz o konci světa.**
 30, 3. **Důkaz o konci světa.**
 30, 18. **Důkaz o konci světa.**
 30, 23. **Důkaz o konci světa.**
 31, 6—12. **Důkaz o konci světa.**
 31, 15—17. Až se vrátí děti Rachel ze země nepřátel, budou milióny jiných dětí žiti, jež nikdy nezemrou.
 31, 29, 30. Nikdo nezemře mimo ty, kteří zúmyslně hřešiti budou.
 31, 34—37. Všichni poznají Hospodina. Národ židovský nepřestane nikdy býti národem.
 32, 39, 40. Národ bude míti jedno srdce a jednu cestu a Bůh nepřestane jemu činiti dobro.
 33, 1—14. **Milióny dnes žijících nikdy nezemrou.**
 46, 16. **Důkaz ukončení světa.**
 46, 27, 28. Izrael i širý svět bude žiti v pokoji a jistotě, bez bázně před smrtí, již nebude.
 49, 11. Jistá část lidstva má býti v zlé době zachována na živu.
 50, 4, 5. Boží svazek s Izraelskými a s jinými čeká na dobu, kdy skončí smrt.

Pláč Jeremiášův.

- 3, 52—56. **Důkaz o konci světa.**

Ezechiel prorok.

- 2, 3, 9. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 3, 15, 21. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 4, 5, 6. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 7, 16, 19. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 8, 3. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 9, 2. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 11, 17—19. **Důkaz, že svět skončen jest, a že Bůh zamýšlí, tělesný Izrael a dále i svět nově zříditi v spravedlnosti, by nemusili zemřítí.**
 14, 21. **Důkaz, že svět skončen jest.**
 16, 53—63. Boží zaslíbení, vysvoboditi Sodomské ze smrti k spravedlnosti znamená, **že milióny žijících nezemrou.**

Odsud začíná zajímavá pasáž. Já osobně napočítal kolem 68 důkazů o tom, že svět už jest skončen/ukončen...

- 18, 1—32. Tato celá kapitola dokazuje, že přijde čas, kdy nebude musit nikdo zemřít.
- 20, 33—44. **Důkaz, že svět skončen jest**, a Boží úmysl jest, tělesnému Izraeli a širšímu světu ukázati svoji usmívající se tvář a dáti jim život.
- 21, 15. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 25, 27. 31. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 24, 16. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 28, 26. Národy budou žítí bez bázně smrtelné.
- 33, 11—16. Přímý důkaz o příchodu doby, kdy bude lidstvo žítí a ne umíratí.
- 34, 25—28. Lidstvo bude žítí v jistotě, bez bázně před smrtí.
- 36, 26—30, 35—38. Až přijme lidstvo nová srdce a je pro-vážející požehnání, nebude musiti nikdo zemřítí.
- 37, 21—28. **Důkaz, že svět skončen jest**, protože vidíme shromazďování se a úmysl Boží, vysvoboditi Izrael od všech nepřátel, hlavně od smrti. To platí pro celý svět.
- 38, 23. Až poznají národové Boha, nebudou musiti zemřítí.
- 39, 13—15. 29. Když bude Pán na konci utrpení Jakoba povýšen, nemusí zbytek mřítí.
- 47, 9. Tato slova o potoku života ukazují, že jakmile tento poteče, pak žijící nebudou musiti mřítí.

Daniel prorok.

- 2, 34. 35. **Důkazy o konci světa.**
- 2, 44. 45. Království života bude po svém postavení věčně trvati. Žádný žijící pak nebude musiti zemřítí.
- 5, 25. 26. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 7, 26. 27. Panování papežské moci jest vzato, odňato, vyhlazeno, a v stavu rozpadající se; na jeho místo přijde panovník věčný. On bude žehnatí národům za jejich poslušnost.
- 8, 25. Papežské zvíře staví se proti knížeti míru a má býti bez pomoci lidské zdoláno. Jeho moci jest konec, jestíť konec světa.
- 12, 1. 4. 12. **Důkaz, že svět skončen jest.**

Ozeáš prorok.

- 12, 13. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 2, 14. 15. Brány naděje se otevrou, aby nemusilo lidstvo umíratí.
- 2, 18—23. Když se národ zaslíbí ve věrnosti s Bohem, nemusí zemřítí.
- 3, 5. Bojí-li se lidstvo Hospodina a jeho milosti si váží, dokazuje to stav srdce, s nímž nemožno zemřítí.
- 6, 12. **Chronologický důkaz, že svět skončen jest a že nastal čas věčného žití.**
- 6, 9. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 8, 8—10. **Důkaz, že svět skončen jest.**

Megadůkaz!

Sofonias prorok.

- 1, 14—17. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 2, 2. 3. Někteří budou v den hněvu Božího skryti.
- 2, 11. Všichni falešní bohové budou zavrženi, lidstvo bude se klaněti pravému Bohu a nebude musiti mřítí.
- 3, 8—20. Celý odstavec jest spojen v krásné harmonii s myšlenkou, že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.

Agous prorok.

- 2, 7. Žádosti všech národů jest život; a život přijde.

Zachariáš prorok.

- 2, 10—13. Hospodin bude bydletí ve středu svého národa, rozdělje milosti, po nichž touží.
- 3, 10. Miluje-li pak každý své bližní jako sám sebe, nemusí nikdo zemřítí. **Jo, stačí se milovat a nikdo nemusí zemřítí... ->**
- 8, 3—15. Zaslíbené žehnutí pro zbytek národa.
- 9, 9—12. Chronologický důkaz, že jest svět ukončen.
- 9, 16. 17. Až zajatí v naději vysvobození budou, bude se toto vysvobození týkatí těch, již jsou ve dvoře vězeňském, i těch, kteří jsou v hrobech.
- 10, 8—12. Izrael (a celý svět) bude vysvobozen, znovuzřízen a silným učiněn, by žil se svými dětmi.
- 13, 8. 9. Třetí díl má býti veden skrze oheň. **Třetí díl mého oblíbeného seriálu?**
- 14, 8—11. Až bude Hospodin králem celé země, nebude nikdo musiti již zemřítí. Nebude úplného vyhubení.
- 14, 16—20. Až svatost na zemi všeobecnou bude, takže se lidstvo radovati bude a znak „Svatost Hospodinu“ nositi bude, bude doba smrti přešla.

Malachiáš prorok.

- 1, 11. Až bude Hospodinu všude chvála srdce podávána, nebude musiti nikdo zemřítí.
- 3, 1—3. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 3, 7. 16—18. Přijde den, kdy svět se obrátí a všechny věci s Božího stanoviska uzří; nikdo pak již nezemře.
- 4, 1—6. **Důkaz, že svět ukončen jest a že milióny nyní žijících poskakovati budou jako kovaná telata.**

Ev. sv. Matouše.

- 5, 11. Mírní a tísň zdedí zemi. Oni nebudou musiti zemřítí.
- 7, 27. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 8, 11. Těží žijící budou účastní Království.
- 8, 26. Době utrpení následuje velký pokoj.
- 11, 28. Trudný a trpící svět najde pokoj v nového krále. Nebude se dále strachovati před smrtí.

- 10, 12. Když nechá Hospodin padatí déšť spravedlnosti na lidstvo, stihne žijící nejdříve.

13, 14. Smrt musí býti na zemi zničena.

Joel prorok.

- 1, 15. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 2, 2. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 2, 23—22. Když Hospodin svého ducha na všeliké tělo vyleje, nebude musiti žádný z žijících pak zemřítí.
- 3, 9. 10. **Důkaz, že svět skončen jest.**

Amos prorok.

- 5, 4. Přímý výrok, že někteří nebudou musiti zemřítí.
- 5, 8. Přímý výrok, že Bůh stíny smrti změní v nové jltro a mnoho žijících tudíž nezemře.
- 5, 14. 15. Jednomu zbytku jest slíben věčný život.
- 8, 11. 12. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 9, 11—15. Izrael (a svět s ním) má stavěti vinice a požívati ovoce; nikdy nemají býti vytrženi, ani smrtí.
- 17, 21. Když přijdou uprchlí na horu Sion, zachrání Izrael a celý svět před zlým, a od smrti.

Jonáš prorok

- 3, 4. **Důkazy, že svět ukončen jest.**
- 3, 10. **Litost jest cesta k životu. Někteří tuto cestu najdou.**
- 4, 11. **Zachování Ninive před zbožením představuje stručně přejítí některých na konci období.**

Micheáš prorok.

- 1, 2. 4. **Důkazy, že svět skončen jest.**
- 3, 6. 7. Tato prorocká slepota kněží jest skutečně zde.
- 4, 1—8. Oni pod svým vlastním fškem, pod svojí révou seděti budou; a ne v strachu smrti, neb ona se jím blížití nebude.
- 7, 16—20. Bůh přehlédne přestoupení zbytku svého dědictví, oni nezemrou — přímý výrok.

Abakuk prorok.

- 1, 12. **My nezemřeme.** ← PRAVDU DÍŠ!!!
- 2, 1. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 2, 14. Až bude svět takto pln poznání, nebude musiti nikdo zemřítí.
- 3, 2—6. V den hněvu vzpomene si Bůh na slitování.
- 3, 12—16. Až bude svět pln poznání a lásky Boží, nebude musiti nikdo zemřítí.

Nahum prorok.

- 1, 15. Až budou zlí potřeni, zůstanou dobří ušetřeni.
- 2, 3—6. **Důkazy, že svět ukončen jest.**

- 12, 20. Dílo soudného dne, který nyní započal, slouží k tomu, by nebylo vše vyhubeno.

13, 48. **Důkaz, že svět ukončen jest a že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.**

- 17, 11. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 18, 11. Syn člověka přišel, by umírající svět zachránil, a ne zabíhal. Panuje-li pak on, není smrti.

- 19, 16. Právo přežití v správu nové doby budou míti i ti, kteří budou užívati vyhlášených pak prostředků. **Te větě upřímně nerozumím.**
- 19, 30. Mnozí, kteří před královstvím poslední na zemi jsou, budou prvními, již budou požehnáni.

- 20, 8. 16. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 20, 28. Výkupné za všechny znamená příležitost pro všechny a tato bude také dána, živým i mrtvým, v určeném čase.

- 22, 11. 13. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 22, 32. Bůh jest Bohem živých. V čas, kdy bude žehnatí mrtvým, nezapomene na živé. **Nemá to být obrácené? "Žehnat živým, nezapomene na mrtvé?"**

- 24, 1—51. Celá kapitola jest důkazem o ukončení světa.
- 25, 5. **Důkaz, že svět skončen jest.**

- 25, 19. **Důkaz, že svět skončen jest.**
- 25, 31. 32. 46. Živí i mrtví budou účastní třídění tohoto a odměny života věčného.

- 26, 28. Když bude krev ku blahu mnoha prolitá uvedena v platnost, **nezemrou milióny žijících.**

Ev. sv. Marka.

- 3, 26. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 9, 12. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 10, 31. Mnozí, kteří před královstvím posledními na zemi jsou, budou první docházeti milosti.

- 13, 10. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 13, 19. **Důkaz, že svět ukončen jest.**
- 13, 20. Tyto dny se zkrátí, a něco těla zachráněno bude.

Ev. sv. Lukáše.

- 2, 10. 14—22. Radostná zpráva života bude pro všecken národ, pro živé i mrtvé ve vhodný čas.

- 3, 7—11. Výstrahy, dané tělesnému Izraeli, na konci období.

- 11, 2. Konání vůle Boží na zemi, jako jest v nebi, vjmá, že nebude smrti od jisté doby.

- 12, 32. Oni, již mají býti pomocí nebeskou zachráněni, tvoří jen malé stádo, ale budou míti myriady podřízených.

- 13, 28—30. Žijící budou na království účastní.

- 20, 13. Zde uvedené moře zdá se být mořem symbolickým, a zdá se to být přímý důkaz, že ti první, kteří budou milostí království dosáhnuti, jsou ti, kteří projdou obdobím utrpení.
- 21, 1-7. Důkaz, že svět ukončen jest a že milióny nyní žijících nikdy nezemrou.
- 21, 24. Toto přinešení národům světla a života patří nejdříve žijícím národům.
- 22, 2, 3. Léčení národů platí první národům žijícím; až bude kletba odjata, nemusí již nikdo zemřít.
- 22, 17. Když duch a nevěsta praví „pojd“, řeknou to první potom žijícím a pak k celému lidstvu.
- Máme příčinu věřit, že při příchodu pravého času pro nevěstu k vyřízení tohoto poselství lidstvu nikdo z věřících a poselství přijímajících nezemře na věky.

Záv. r.

Pokud někdy řídil tuto organizaci Jehova, Ježíš nebo vůbec někdo, pak jedině pod vlivem narkotik a pořádně se při tom znemožnil...

Tuny nepoužitelného materiálu,
tuny zbytečně popsaného papíru,
kvanta falešných prorocství a bludů
znesvěčujících Jehovovo jméno - vše z dílny toho,
kdo nyní vyžaduje absolutní poslušnost;
sám se nazval 'věrným',
sám se nazval 'rozvážným',
sám se nazval 'otrokem',
sám se ustanovil nad Ježíšovým majetkem,
sám slibuje budování více sálů
za více dobrovolných darů,
zatímco ve skutečnosti v tichosti sály ubývají...
Sám se ustanovil nadřazeným Jehovovi,
zatímco ostatní odsuzuje za troulalost.
Kritizuje pokrytectví u jiných,
ale pohled do zrcadla nevydrží...

Takto vypadá vedení svědků Jehovových 21. století.
Existenční trosky schopné popírat i nos mezi očima,
pokud to pomůže korporaci Strážná věž...

V neposlední řadě:

- statisíce obětovaných životů
- miliardy hodin průměrných neefektivní lži

Paradoxní je:

Když je to novinka, hrdě to hlásají se smělostí,
když se to odhalí jako lež, neúctojně se distancují.
Dokud nemusí nic dokazovat,
to se jim to mluví...
Jinými slovy, když se to neuskuteční,
zametá se historie co to jde, do té doby huba plná keců!

„Jdětež také i vy na vinici“

(Mat. 20, 7.)

„Kdo pak žne, odplatu bře a shromáždí užitek“.
(Jan 4, 36.)

Všichni, kteří zajímají se o předmět této brožury, a na její vývody jako na „Pokrm v pravý čas“ nazírají, budou se cítiti více méně nuceni, být služebníky pravdy a „staré a nové věci“ ku jiným ještě z „domácnosti víry“ přinést. Přirozeně bude jich míra pilnosti skutečností v této službě vyměřována a rozhodovati, kolik na čase, vlivu, prostředků atd. ku jich rozšíření obětovati chtějí. Těšíme se, účinkovati se všemi, že tací, kteří mnoho milují, mnoho vykonati slibují a že ti, kteří méně milují, něco konati slibují, ve jménu největšího pastýře a v zájmu jeho oveček.

K účelům těmto chtěli bychom dáti vědět, že zvláštní péče věnována byla, prostřednictvím které každý spolupracovník v podniku tom být může, bez ohledu na to, zda peněžními prostředky přispěti má neb ne. Máme významná pojednání, která k uvědomělému rozšíření volně zasíláme. Máme různé příručky ke studiu Bible, které zasíláme všem za zvlášť mírné ceny.

S těmito studii kolportovati a je půjčovati.

Někteří mají několik přátel, kterým zasílají písemné studie zdarma, nebo půjčují podle pravidel knihovny oběžné; a jiní vstupují do práce kolportéřské, která jest jim nejlepší příležitost, přinést jiným pravdu způsobem tím, že putují od města k městu, doporučují „Klíč k Bibli“, ucházejí se o příkazy a knihy dodávají. Naše společnost činí vše, co v její moci jest, aby tyto různé způsoby ku rozšíření pravdy usnadnila.

Wachturm
Bibel- und Traktat-Gesellschaft
Barmen, Unterdörner Str. 76.
Brooklyn, N. Y., U. S. A. Curych, 6-17, Höggerstr. 12.

Wachturm Bibel- und Traktat-Gesellschaft

jest jméno společnosti, která zabývá se vydáváním důležitých náboženských knih, časopisů a jiných užitečných pomůcek ke studiu biblickému. Ona spravuje pokladnu, která založena byla hluboce interesovanými čtenáři časopisu „Hlásná Věž“, aby rozšířeno bylo evangelium „Zvěstování velké radosti, která veškerému národu propůjčena být má.“ K tomuto účelu budou spisy tyto, které současně na místě misionářů a evangelistů pravdu tam zanášejí, kde osoba jako učitel nemá tak snadného přístupu k dítkám Boha, za mírný poplatek dodávány. Badatelé Bible, kteří čtou se zájmem časopis „Hlásná Věž“ a „Badatel Pisma“ a z neštěstí, slabosti starobou neb jinou nemocí nejsou s to, předplatné zaplatiti, obdrží na požádání zdarma. Společnost dodává také Bible za ceny původní a půjčuje své „Písemné Studie“ každému chudému, který jí o stavu svém poučí a zaváže se, že knihu se zájmem čísti bude a zašle vyplaceným poštovním zpět.

Pokladna sestává pouze z dobrovolných darů a není žádné vyzývání, této přispívati, autorisováno. Dobrovolné dary vědeckých srdcí, které skrze pravdu požehnány byly a jsou volny v jich počínání, jsou obětí sladké vůně před Bohem, příjemné skrze Ježíše Krista, Pána našeho.

Ku volnému rozdávání nebo zasílání na přátele, žádejte o bezplatné zasílání spisů.

Obracejte se na

Wachturm Bibel- und Traktat-Ges.

Barmen, Unterdörner Strasse 76, Německo.

Ve Švýcařích: Curych 6/7, Höggerstrasse 12.
V Americce: „Watch Tower Bible and Trakt Society“,
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Studie písma, v pravém smyslu klíč pro porozumění bibli.

- Svazek 1. Boží plán období.
- Svazek 2. Nadešla doba.
- Svazek 3. Příklad království Tvé.
- Svazek 4. Válka Harmagedonu.
- Svazek 5. Smíření člověka s Bohem.
- Svazek 6. Nové stvoření.
- Svazek 7. Dokonaná záhada.

Každý svazek obsahuje samostatné ukončené dílo. „Bill Arp“ praví, co se týče prvního svazku: „Není možno tuto knihu číst, aby si každý autora nezamiloval a jeho vznešené rozluštění velkých hádanek si nevážil, jež nám daly doposud tolik práce. Není snad rodiny, ve které by neoplakávali smrt některého příslušníka neb přítele, který zemřel mimo církev a proto kdyby měl Kalvinismus pravdu, byl by bez naděje ve věčném trápení a zoufalství.“

Všechny naše knihy prodáváme za výrobní cenu, ne pro výdělek, nýbrž pro rozšíření pravdy, která jest v slově Božím obsažena. Knihy shora uvedené jsou k dostání v řeči německé, anglické, italské, rumunské, francouzské a polské.

Nakladatelství:

Wachturm Bibel- und Traktat-Gesellschaft

Barmen, Unterdörner Str. 76.

Société de Bibles et de Traktés de la „Tour de Garde“,
Bern, Allmendstrasse 35.

Zástupce pro Čechy: Antonín Gleissner, Most, Sklárna
1408 b.

Fotografické drama stvoření

ve slově i obrazu.

Mílué, přítomné a budoucí v biblickém, dějepisném a vědeckém světle.

Božské zjevení, bible, jest moudrost s hora, nejšlech-
nější věda a nejlepší učení.

Od stvoření světa a jeho vznikání z hořících plynů
až do ukončení v království Mesiášovo.

Stopování veškerých důležitých dilů bible.

BIBLE A VĚDA V HARMONII

96 stran v textu, s více jak 350 ilustracemi.

Poučné a zajímavé pro malé i velké.

Toto drama neslouží žádné straně, nýbrž jest pro všechny.

Podané ponaučení rozšiřuje obvod tvárnosti, podněcuje
víru v Boha a lásku k němu jakož i v Bibli, a dává podnět
ku všeobecnému křesťanskému oživení pro veškeren lid.

Cena díla vázaného 15 M., brož. 10 M., a lze
je obdržeti u Ant. Gleisnera v Mostě, Sklárna,
č. 1408 b. v Čechách v řeči německé. —
V jazyce anglickém lze je obdržeti u

Wachturm

Bibel- und Traktat-Gesellschaft

Barmen, Unterdörner Strasse 76.

